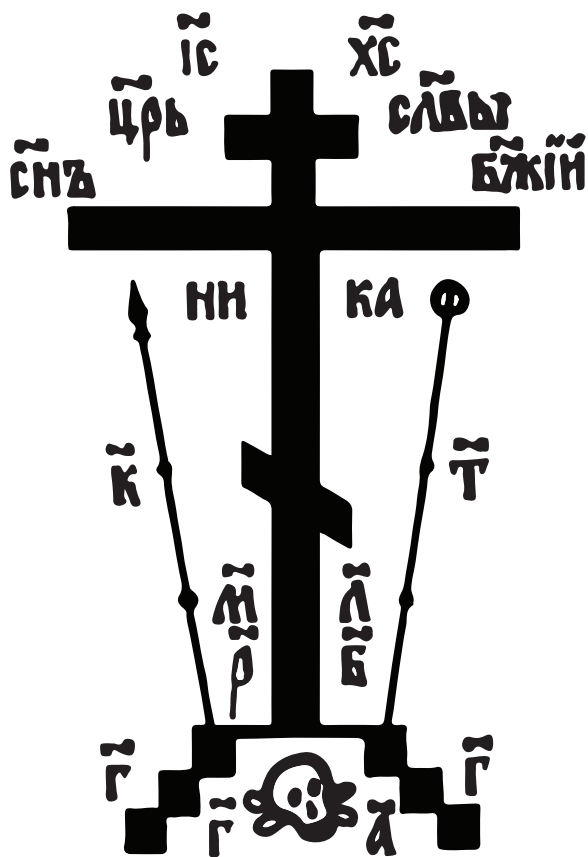


Велікїй канѡнз

прѣбнагѡ ѡтца нашегѡ андрѣа критскагѡ



Велик канон

на преподобнїа наш отец Андрей Критски

Βελίκῃ κανώνη
πρῖβναγω Ὁτца нάшеγω
ἀνδρέα κρήτскаγω

Велик канон
на преподобния наш отец
Андрей Критски

Велик канон на преподобния наш отец Андрей Критски

Български превод:

<http://bulgarian-orthodox-church.org/rr/liturg/tripesnvp-01-vkanon.pdf>

© Фондация «Свети Седмочисленици»

София

2013

ВЪ ЧЕТВЕРТОКЪ
ПЯТЫХЪ СЕДМИЦЫ
СВЯТЫХЪ ПОСТОВЪ,
НА ОУТРЕНИ.

ВЕЛИКІЙ КАНОНЪ.

ГЛАСЪ Ш.

ПѢСНЬ Я.

Ирмосъ: Помощникъ и
покровитель бысть мнѣ
во спасеніе: сѣи мой бгъ и
прославлю его: бгъ Отца
моего, и вознесу его:
славно бо прославися.

Припевъ: Помилуй мѧ,
Боже, помилуй мѧ.

В четвертък на
петата седмица на
светия Велик пост,
на Утренята.

Велик канон.

Глас шести.

Песен 1.

Ирмос: Помощник и
покровител Той ми бе
за спасение - Той е Бог
мой и ще Го прославя,
Бог на отца ми и ще
Го превъзнасям, задего
славно се прослави.

Припев: Помилуй ме,
Боже, помилуй ме!

Ќкѡдѡ начнѡ плаќати
ѡ каѡннагѡ моегѡ
житїѡ дѣѡнїи; коѡ ли
положѡ начѡло, хрїтѡ,
нїнѣшнемѡ рыданїю;
но ѡкѡ влѡговѡтробенѡ,
даждѡ мнѡ прегрѣшенїи
ѡставлѡнїе.

Грднѡ ѡ каѡннаѡ
дѡшѡ, сѡ плѡтїю твоѡю,
зидѡнїю вѡсѣхѡ
нїсповѣждьсѡ, нѡ ѡстанїсѡ
прѡчѡе прѡжднѡгѡ
вѡсловїѡсѡ, нѡ прїнесѡ
вѡ ѡз показнїи слѡзы.

Первѡздѡннагѡ ѡдѡма
прѡстѡплѡнїю поревнѡвѡвѡ,
познѡхѡ сѡбѡ ѡбнѡженѡ
ѡ вѡга нѡ прѡносѡщнѡгѡ
црїтѡвїѡ нѡ слѡдѡстнѡ,
грѣхѡ рѡднѡ моѡхѡ.

Отде да почна да
оплаквам делата на моя
окаян живот? Какво
ли начало да положа,
Христе, на сегашното
ридание? Но като
милосърден, прости ми
прегрешенията.

Върви, окаяна душо с
пльтта си, изповядай се
на Създателя на всички,
откажи се, прочее, от
предишното безумие и
принеси Богу сълзи в
покаяние.

След като усърдно
подражавах на
престъплението на
първосъздадения Адам
познах, че съм се лишил
от Бога, от вечното
царство и сладост заради
моите грехове.

ОҮҮЫ МНѢ ѠКАЈНАА
ДѢШЕ, ЧТО ОҮПОДОБИЛАСА
ЕСН ПЕРВѢЙ ЖҮҢЕ;
ВІДѢЛА БО ЕСН СЛѢ, И
ОҮЖВІЛАСА ЕСН ГОРЦѢ,
И КОСНѢЛАСА ЕСН ДРЕВА И
ВКѢСІЛА ЕСН ДЕРЗОСТНУ
ВЕЗСЛОВІСНУА СНѢДИ.

ВМѢСТѢ ЖҮҢ
ЧѢВСТВЕННАА МЫСЛЕННАА
МН БЫСТЬ ЖҮҢ, БО
ПЛОТИ СТРАСТНЫИ
ПОМЫСЛЗ, ПОКАЗѢАИ
СЛАДКАА И ВКѢШААИ
ПРНУ ГОРЬКАГО НАПОІНІА.

ДОСТОЙНО ИЗЪ ЕДЕМА
ИЗГНАННЗ БЫСТЬ, ІАКѢ НЕ
СОХРАНИВЗ ЕДИНѢ ТВОЮ,
СПСЕ, ЗАПОВѢДЬ АДАМЗ:
ЖЗЖЕ ЧТО ПОСТРАЖДѢ,
ЩМЕТАА ВСЕГДА
ЖИВѢТНАА ТВОА СЛОВЕА;

Горко ми, окаяна моя
душо, защо се оприличи
на първата Ева? -
погледна лошо и горчиво
бе ранена, докосна
дървото и с дързост вкуси
от ястието безсловесно.

Наместо Ева в плът,
пред мене застана
невеществената Ева -
плътският страстен
помисъл, който
обещава сладост, ала
при вкусане е всякога
горчиво питие.

Заслужено изгонен бе
Адам от рая, затуй, че
не опази едничка Твоя
заповед, Спасителю;
а как ли трябва да
пострадам аз, задето
всякога презирам Твоите
животворни слова?

Каїново прешѣдѣ
оубїиство, пронзволѣнїемъ
бѣхъ оубїица совѣсти
дѣшевноѣй, ѡживѣхъ
плѣть, и воєвахъ
на нѣ лѣкабѣми
моїми дѣлањми.

Ивелевѣ їисе, не
оуподобихся правдѣ,
дара тебѣ прїятна не
принесохъ когдѣ, ни
дѣлањя бжѣственна,
ни жѣртвы чїстыя, ни
житїѣ непорѣчнаго.

Икъ каїнъ и мѣ,
дѣше ѡкаањна, всѣхъ
содѣтелю дѣлањя
скверна, и жѣртвѣ
порѣчнѣю, и непотрѣбноє
житїє принесохомъ къ пѣ:
тѣмже и ѡсѣдїхомся.

Като Каин извърших
убийство - оживих
плѣтта и самоволно
станахъ убиецъ на
душевната съвест,
воювайки противъ нея
чрезъ моите зли дела.

Иисусе, не подражавахъ
на Авеловата
праведност; никога не
Ти принесохъ приятни
дарове, нито божествени
дела, нито чїста жертва,
нито невиненъ живот.

Ние, нещастна душо,
като Каин, принесохме
на Създателя на
всичко порѣчна
жертва - нечїсти дела
и непотрѣбенъ живот,
затога сме и осѣдени.

Брѣніе здѣтель
живооздѣвъ, вложилъ
ѣси мнѣ плоть и кости,
и дыханіе и жизнь:
но ѿ творче мой,
и збѣвтелю мой, и сѣдѣ
кающаеж прѣимі мж.

Извѣщаю ти спсе, грѣхѣ,
ѣже содѣлаха, и души
и тѣла моего ѣзвы,
ѣже внѣтрѣ оубѣиственнѣи
пѣмыслы разбойнически
на мж возложѣша.

ѿще и согрѣшихъ,
спсе, но вѣмъ, ѣкѣ
члѣвѣколюбецъ ѣси,
наказъеши млтвѣнѣнѣ,
и милосѣрдствъеши тѣплѣ:
слезѣца зрѣши, и
прѣтекаѣши ѣкѣ оцѣ,
призывѣаеж влѣднаго.

Като оживи глината,
Грѣнчарю, Ти я
направи плѣт и кости
и вложи в нея дыхание
и живот. Но, Творецо
мой, Изкупителю мой
и Сѣдия, приеми ме
каещия се.

Спасителю, аз открываю
пред Тебе сторените от
мен грехове и раните
на душата и тялото
ми, които вътрешните
убийствени помисли
разбойнически ми
нанесоха.

Спасителю, макар и да
съгрѣших, но аз зная,
че Ти си човеколюбив:
наказваш състрадателно
и милваш с горѣца
любов, гледаш на
плачещия и бързаш,
като Баща, да призовеш
блудния.

Повѣржена мѣ спѣе, предъ
враты твои, поне
на старость не ѡрѣни
мене во ѡдъ твою, но
прежде конца, ѡко
члѣвколюбца, даждь ми
прегрѣшеній ѡставленіе.

Вз разбойники впадый
ѡзъ ѣсмь, помышленъ ми
мои, весь ѡ нѣхъ
оубзвѣхъ нынѣ, и
исполнихъ ранъ: но
самъ ми представахъ,
хрѣтѣ спѣе исцѣли.

Сщѣнникъ мѣ предвѣдѣвъ
мишъ иде, и левитъ
вѣдѣ въ лютыхъ нага
презрѣ: но нѣ мрѣи
возсѣавый иже, ты
представахъ оубѣдри мѣ.

Агнче вжій, вземлаи
грѣхъи всѣхъ, возми
брѣмѣ ѡ мене тяжкое
грѣхѡвное, и ѡко
блговѣрѡвенъ, даждь
ми слезы оумиленіа.

Мен, падналия ничком
пред Твоите двери,
Спасителю, поне на
старост не ме захвърлай
безплоден в ада, но като
човеколюбив, преди края
прости ми греховете.

Аз съм нападналия от
разбойници - от моите
помисли, сега съм цял
пребит от тях и цял съм
изранен. Но Сам, Христе
Спасителю, ела и изцели
ме!

Щом ме видя, отмина ме
свещеникът; а и левитът,
съзирайки ме гол и
бедстващ, ме презря; но
Ти, Исусе, възсиял от
[Дева] Марія, за мен се
застъпи и дай ми милост!

Агнецо Божий, Който
вземаш греховете на
всички - сними от мене
тежкото греховно бреме и
като милосърден, дай ми
слези на умиление.

Пока́ніѧ вре́мѧ,
прихождѣ ти создáтелю
моемѸ, возми вре́мѧ
ѿ мене́ тѧжкоѧ
грѣхóвноѧ, ѿ ѧкѡ
бл҃говѣрòвнѧ, дáждь
ми слѣзы оумилѣніѧ.

Не возгнѣша́йсѧ мене́
спсе, не ѡрніи ѿ
твоегò лица, возми
вре́мѧ ѿ мене́ тѧжкоѧ
грѣхóвноѧ, ѿ ѧкѡ
бл҃говѣрòвнѧ, дáждь миѣ
грѣхопадѣній ѡставлѣніѧ.

Вольнаѧ спсе, ѿ
невольнаѧ прегрѣшѣніѧ
моѧ, ѡвлѣннаѧ ѿ
сокровѣннаѧ, ѿ вѣдѡмаѧ
ѿ невѣдѡмаѧ, всѧ
просѣвѧ, ѧкѡ вѣѧ,
ѡчисти ѿ спси́ мѧ.

Време е за покаяние, при
Тебе ида, мой Създателю,
снеми от мене тежкото
греховно бремене и като
милосърден, дай ми сълзи
на умиление!

Не се гнуси от мене,
Спасителю, не ме
отхвърляй от Лицето
Си, вземи моето тежко
греховно бремене и като
милосърден дай ми
прошка за греховните
падения.

Спасителю, прости
ми всичките мои
прегрешения - волни и
неволни, явни и тайни,
знайни и незнайни и
като Бог ме очисти и
спаси.

Ѽ ѿности хр҃тѣ,
зѧповѣди твоѧ
престѸпнѣхъ, всестрѧстнѡ
невергѣи, оубнынемъ
прендоухъ житїе. тѣмже
зовѸ ти сп҃се: понѣ на
конѣцъ сп҃си мѧ.

Богѧтство моѣ сп҃се,
нзнврѣвъ въ влѧдѣ,
пѸстѸ ѣсмь плодѡвъ
бл҃гочестнѣвыхъ,
ѧченъ же зовѸ: Ѹче
щедрѡтѸ, предвѧрнѣвъ
ты мѧ оущѣдри.

Тевѣ припадаю ѿ
се, согрѣшнѣхъ ти,
ѡчисти мѧ, возми
врѣмѧ ѿ менѣ тѧжкое
грѣхѡвое, и ѧкѡ
бл҃говтрѡвенъ, даждь
мнѣ слѣзы оумилѣнїѧ.

От ранна младост,
Христе, нарушавах
Твоите заповеди;
потънал в страсти, бях
нехаен и в унии
живеих. Затова викам
къ Тебе, Спасителю:
поне в края на живота ми
спаси ме!

Спасителю, богатството
си разпилах в разпѣство
и съм лишен от плодове
на благочестието; и като
страдам от глад, аз викам:
Отче на милостите,
побързай и над мене се
смили!

Иисусе, пред Тебе
падам: съгрѣших пред
Теб, смили се над мен,
сними от мене тежкото
греховно бремене и, като
милосърден, дай ми
слъзи на умиление.

Не вниди со мною въ
сѣдѣхъ ногѣхъ моихъ дѣлѣхъ,
словесахъ изыскѣхъ, и
исправляхъ стремленія:
но въ щедротахъ твоихъ
презираю моихъ людемъ,
спси мѣ всесильне.

Иный канонъ прѣвныа
матере нашеа маріи
егѣпетскіа, въ тойже гласѣ,
и ирмосѣ. Егѣже краестрочіе:

Ты прѣвнаа маріе
помогай.

Запѣвъ: Прѣвнаа мати
маріе, молн бга ѡ насѣ.

Прѣвнѣй: Ты ми даждь
свѣтозарнѣю блгодѣть
ѡ вжѣственнагѡ свѣше
промышленія, извѣжати
страстѣй ѡмраченія,
и пѣти оусерднѡ,
твоегѡ маріе житія,
краснаа исправленія.

Не влизай въ судъ
съ мене, недей да
претегляш делата ми,
да изследваш думите
ми, да изобличаваш
стремления ми; но
презри по щедростта Си
злите ми дела и ме спаси,
Всесильный.

Друг канон на преподобната
наша майка Мария
Египетска - на същия глас
и със същия ирмос - чийто
акростих е:

Ти, преподобна Марийо,
помагай.

Преподобна майко
Марийо, моли Бога за
нас!

Ти ми дарувай светозарна
благодат от Божия
небесен промисъл, та
да избегна мрака на
страстите и усърдно да
възпявам прекрасните
подвизи, Марийо, на
твоя живот!

Запѣвъ: Прѣвнаѧ мѣти
маріе, молѣ бѣга ѡ насъ.

Маріи: Приклѡньшиѧ
хрѣтѡвымъ бжѣстѡвеннымъ
закѡномъ, къ семѹ
пристѹпила еси,
сладоустей недержимаѧ
стремленіѧ ѡстаѡвши,
и всѧкъю добродѣтель
вселегоговѣишъ, ѣкѡ
единаѹ исправила еси.

Запѣвъ: Прѣбне ѡтче
андрее, молѣ бѣга ѡ насъ.

Андрѣю: Жлтѡвами
твоими насъ, андрее,
избѡви страстѣй
везчестныхъ, и црѣтѡвѧ
нынѣ хрѣтѡѡ ѡбщники
вѣрою и любовію
воспѣѡющіѧ тѧ, славне,
покажи, молимеѧ.

Преподобна майко
Марийо, моли Бога за
нас!

Като се покори на
Христовия божествен
закон, ти изостави
необузданите
стремления към
удоволствията и
пристъпи към Христа, и
с всецяло благоговение
изпълни всички
добродетели като една.

Преподобни отче
Андрее, моли Бога за
нас!

С твоите молитви
избави ни, Андрее, от
позорните страсти и
молим се, славни, яви
сега нас, които с вяра
и любов те възпяваме,
участници в Царството
Христово.

Слава, тръчєнз:

Превѣстѣннаѧ трѣце, во
ѣдїницѣ поклонѧемаѧ,
возмї брѣмѧ ѿ менѣ
тѧжкое грѣхóвноє, и
ѣкѡ влгоѡтробна, дѧждь
мѣ слѣзы оумилѣнїѧ.

И нынѣ, вѣторóднєнз:

Бѣе, надеждѣ и
предстѧтельствѣ тебѣ
поуцихѡ, возмї
брѣмѧ ѿ менѣ
тѧжкое грѣхóвноє,
и ѣкѡ влчца чѣтаѧ,
каюццаѧ прїимї ма.

Пѣснь ѿ.

Ирмосъ: вонмѣ нѣо,
и возглаголю, и
воспою хрѣта, ѿ дѣѡ
плѣтїю пришѣдшаго.

вонмѣ нѣо, и возглаголю,
землѣ, внѡшѧй гласѡ,
кающїѧ кѡ вѣѡ и
воспѣвающїѧ ѣго.

Слава: Троице

вечносѣществующа,
на Която като на Бог
Един се кланяме,
снеми от мене тежкото
греховно бремє и като
благосѣрдечна, даи ми
сълзи на умилєнїє!

И сега: Богородице,
надеждо и застѣпнице
на онїѧ, коїто те
вѡзпяват, снеми от мене
тежкото греховно бремє
и като чїста Владїчица,
прїєми ме в покаянїє.

Песен 2.

Ирмос: Чуй, небе, и аз
ще заговоря и Христа
ще възпея, дошѣл в плѣт
от Деѡ.

Чуй, о небе, и аз ще
заговоря, чуй, земьо,
гласа на каещїѧ се пред
Бога и възпяющїѧ Го.

Вонмѣ ми, бжже, спсе
моѣмъ млѣтвнымъ твоѣмъ
ѡкомъ, и прїимѣ моѣ
тѣплоѣ исповѣданїе.

Богрѣшнѣхъ паче всѣхъ
человѣкъ, єдинъ
богрѣшнѣхъ тебѣ: но
оущедри ѡко бжже,
спсе, творенїе твоѣ.

Вѣра мѣ слѣхъ
ѡбдержитѣ, блгѡтробнѣ
гдн: но ѡко петрѣ, и
мнѣ рѣкъ простри.

Слѣзы влѣдницы,
щедре, и ѡзъ предлаганїе:
ѡчїти мѣ, спсе,
блгѡтробїемъ твоѣмъ.

Ѱмрачнѣхъ дѡшевною
красотѣмъ страстїей
сластїемъ, и всѣческѣмъ
оумъ перестѣ сотворнѣхъ.

Погледни на мене,
Боже Спасителю мой, с
Твоего милостиво око
и приеми моята гореща
изповед.

Единствен аз пред Тебе
повече от всички хора
сѣгреших: но като Бог,
Спасителю, смили се
над Твоего създание.

Буря от зло бушува в
мене, премилостиви
Господи: но както на
Петър, и на мене подай
ръка.

И аз пред Тебе сълзите
на блудницата проливам,
Милостивий: Спасителю
мой, очисти ме по
Твоего добросърдечие.

С услаждане от
страстите душевната
си красота превърнах
в мрак и целия си ум
докрай превърнах в
прѣст.

Раздрáхъ нѣнѣ
одежда́ моѹ перьвѹ,
ѡже мѣ изтѣка
зидѣтель изначáла,
и ѡтвѣдъ лежѹ нáгъ.

Облекóхъ ехъ раздрáннѹю
рнзѹ, ѡже изтѣка
ми смѣи совѣтомъ,
и стыждѹ ехъ.

Воззрѣхъ на садóбнѹю
красотѹ и прельстѣхъ ехъ
оумомъ: и ѡтвѣдъ лежѹ
нáгъ, и срамлѣю ехъ.

Дѣлаша на хребтѣ
моѣмъ всѣ начáльницы
страстѣи, продолжáюще
на мѣ беззаконїе ѣхъ.

Погвѣхъ первоздáннѹю
добротѹ и блáголѣпїе
моѹ, и нѣнѣ лежѹ
нáгъ, и стыждѹ ехъ.

Раздрах първоначалната
одежда, що бе ми
изтъкал Създателят в
началото и гол лежа
сега.

Навякох дрипавата
дреха, която с коварен
съвет ми изтъка змията
и цял съм в срам.

Погледнах красотата
на дървото и моят ум
се прелъсти, затуй сега
лежа без дреха и цял съм
в срам.

Всички господари на
страстите превиваха
гърба ми и вършеха
безспир над мене
беззаконията си.

Аз погубих
първосъздадената моя
красота и благообразие,
и сега лежа гол и се
срамувам.

ОШИВА́ШЕ КÓЖНЫА
РЪЗЫ ГРѢХЪ МНѢ,
ОБНАЖИ́ВЫЙ МЯ ПЕРВЫА
ВГОТКА́ННЫА ОДЕ́ЖДЫ.

ОБЛОЖЕ́НЪ Е́СМЬ
ОДѢА́НІЕМЪ СЪВѢДА, ꙗ́коже
ЛІСТВІ́ЕМЪ СМОКÓВНЫМЪ,
КО О́БЛИЧЕ́НІЕ МОИ́ХЪ
САМОВЛА́СТНЫХЪ СТРАСТЕ́Й.

ОДѢА́ХСЯ ВЪ СРА́МНЮ
РЪЗѢ, ꙗ́коже въ кро́вавленнѣю
СЪВѢДѢНУ, ТЕЧЕ́НІЕМЪ
СТРА́СТНАГО ꙗ́коже
ЛЮБОСЛА́СТНАГО ЖИВОТѢ.

ОСКВЕРНИ́ХЪ ПЛО́ТН
МОЕА́ РЪЗѢ ꙗ́коже въ КА́ЛХЪ
Е́ЖЕ ПО О́БРАЗѢ СѢСЕ,
ꙗ́коже ПО ПОДО́БИЮ.

ВПАДО́ХЪ ВЪ СТРА́СТНЮ
ПА́ГУБѢ ꙗ́коже въ ВЕЩЕСТВЕННЮ
ТЛЮ, ꙗ́коже О́ТОЛѢ ДО НЫ́НѢ
ВРА́ГЪ МНѢ ДОСЛАЖДА́ЕТЪ.

Грехът ми шиеше
кожена дреха, след като
сче от мене предишната
одежда, от Бога
изтъкана.

Обвит съм с дрехата
на срама като с
листа от смокиня - за
изобличение на моите
самоволни страсти.

В срамна дреха се
облякох, позорно
окървавена от струите
на живота, отдаден на
страсти и наслаждения

Дрехата на плътта си
оскверних, Спасителю,
и Твоя образ и подобие
очерних в мене.

Попаднах в мъката
на страстите и
вещественото тление,
и от тогава досега
врагът ме измъчва.

ЛЮБОВЕЩНОЕ И
ЛЮБОМЛЕННОЕ ЖИТИЕ,
НЕВОЗДЕРЖАНИЕМЪ СПСЕ
ПРЕДПОЧЕТЪ НЫНѢ,
ТЯЖКИМЪ ВРЕМЕНЕМЪ
ШЛОЖЕНЪ ЕСТЬ.

ОУКРАСИХЪ ПЛОТСКИЙ
ОБРАЗЪ СКВЕРНЫХЪ
ПОМЫШЛЕНІЙ РАЗЛИЧНЫМЪ
ШЛОЖЕНІЕМЪ, И
ОСЪЖДАЮСА.

ВНѢШНИМЪ ПРИЛѢЖНО
БЛАГОУКРАШЕНІЕМЪ
ЕДИНѢМЪ ПОПЕКОУСА,
ВНУТРЕННЮЮ ПРЕЗРѢВЪ
БГОУБРАЗНЮ СКИНИЮ.

ВОУБРАЗИВЪ МОИХЪ
СТРАСТЕЙ БЕЗУБРАЗИЕ,
ЛЮБОСЛАСТНЫМИ
СТРЕМЛЕНІИ ПОГУБИХЪ
ОУМА КРАСОТУ.

Като предпочетох,
поради
невъздържанието
си, любовта към
вещественото и
привързаността към
притежанията в живота,
аз, Спасителю, сега се
превивам под тежко
бреме.

Аз украсих плътския
кумир с пѣстро облекло
от гнусни помисли и
сега съм осъден.

Като се грижех усърдно
само за външното
украшение, аз
пренебрегнах устроената
по Божия образ обител.

Приех върху си
безобразния печат на
страстите и красотата
на ума погубих в
похотливите стремления.

Погрѣбѡхъ пѣрваго ѡбразѡ
добрѡтѣ спсе ст҃растѣмнѣ,
ѡже ѡкѡ нногдѣ драхмѣ,
взыскѡвхъ ѡбръщѣни.

Согрѣшнѡхъ, ѡкоже
владнѣца вопѣю ти:
ѣдинѡхъ согрѣшнѡхъ тѣбѣ,
ѡкѡ мѣро прѣимнѣ
спсе и моѡ слѣзы.

Поползѡхъ ѡкѡ
дѣдѡ владнѡ, и
ѡсквернѣхъ: но ѡмыи
и мене спсе, слезѡми.

Очисти, ѡкоже мытарѣ
вопѣю ти: спсе ѡчисти
мѡ, никтѡже бо ѡщипнѡхъ
нѣз ѡдѡма, ѡкоже ѡзѡ
согрѣшнѡхъ тѣбѣ.

Спасителю, чрез
страстите си аз
погрѣбахъ красотата на
първосъздадения образ
- нея Ти потърси като
[изгубената] драхма и
намери.

Съгрѣших, - викам към
Тебе като блудницата,
- съгрѣших единствен
аз пред Тебе, приеми,
Спасителю, от мене,
сълзи наместо миро.

Подхлъзнах се като
Давид и паднах в блуд,
и оскверних се, но,
Спасителю, умий и мене
със сълзи.

Очисти, Спасителю,
- като митаря викам
към Тебе, - очисти
ме, защото аз
съгрѣших пред Тебе
тъй, както никой от
чедата Адамови не е
съгрѣшавал.

НѢ СЛѢЗЪ, НИЖЕ ПОКАЊНІА
ИМАМЪ, НИЖЕ ОУМНЛЕНІА:
САМЪ МНѢ СІА СПѢ,
ИАКЪ ВЪЗ ДАРЪИ.

ДВЕРЬ ТВОЮ НЕ ЗАТВОРИ
МНѢ ТОГДА, ГДИ, ГДИ:
НО ѠВЕРЗИ МНѢ СІЮ
КАЮЩЕМУ СЯ ТБѢ.

ЧЛѢКОЛЮБЧЕ ХОТЯИ
ВЪЕМЪ СПѢСІА, ТЫ
ВОЗЗОВІ МА, И ПРИМИ
ИАКЪ ВЪЗ КАЮЩАГО СЯ.

ВНУШИ ВОЗДУХАНИА
ДУШИ МОЕА, И ОЧИЮ
МОЕЮ ПРИМИ КАПЛИ
СПѢ, И СПѢ МА.

Запѣвъ: Пресѣла
вѣ, спси насъ.

Бѣгородиченъ: Пресѣла вѣ
дѣо, едина всепѣла,
моли прилѣжнво во
ѣже спси насъ.

Нито сълзи, нито
покаяние, нито умиление
няма у мене, но Самичък
Ти, Спасителю, като Бог,
ми дарувай това.

Господи, Господи, не
затваряй в оня час пред
мене Твоята врата, но
отвори я за мене, каещия
се пред Тебе.

Човеколюбецо, Който
желаеш спасението на
всички! Призови ме и,
като Благ, приеми мене,
каещия се.

Спасителю, чуи
стенанията на душата
ми и приеми сълзите на
очите ми и ме спаси.

Пресветая Богородице,
спаси нас!

Пречиста Богородице
Дево, единствена
възпявана от всички,
усърдно се моли да се
спасим!

Ирмосъ: ВѢДИТЕ ВѢДИТЕ,
ѢКЪ ѦЗЪ ѦСМЪ БГЪ: МАННЪ
ѠДОЖДѢВЫЙ, И ВѠДЪ ИЪ
КАМЕНЕ ИСТОЧѢВЫЙ ДРЕВЛЕ
ВЪ ПЪСТЫНИ ЛЮДЕМЪ
МОИМЪ ДЕСНИЦЮ ѦДИНОЮ,
И КРѢПОСТЮ МОЮ.

ВѢДИТЕ ВѢДИТЕ, ѢКЪ
ѦЗЪ ѦСМЪ БГЪ: ВЪШАЙ
ДЪШЕ МОѦ ГДА ВОПІЮЩА,
И ОУДАЛИСА ПРЕЖНАГЪ
ГРѢХА, И БОИСА ѢКЪ
НЕВМѢТНАГЪ, И
ѢКЪ СВДИИ И БГА.

КОМУ ОУПОДОБИЛАСА
ѦСИ МНОГОГРѢШНА
ДЪШЕ, ТОКМУ ПЕРВОМУ
КАИНУ, И ЛАМЕХУ ОНОМУ,
КАМЕНОВАВШАА ТѢЛО
СЛОДѢЙСТВЫ, И ОУВѢВШАА
ОУМЪ БЕЗСЛОВЕСНЫМИ
СТРЕМЛЕНЬМИ.

Ирмос: Видите, видите,
че Аз съм Бог, Който
в древност като дъжд
излях манната и в
пустинята източих
за Моя народ вода от
камъка чрез едничката
Моя десница и сила.

«Видете, видите, че Аз
съм Бог!» Слушай
внимателно, душо
моя, Господа, казващ
това: отстрани се от
предишния грях и се
бой от Господа, като от
неподкупен Съдия и Бог.

На кого си се уподобила,
душо многогрешна?
Точно на древните
Каин и Ламех, понеже
с камъните на зли дела
съсипа тялото си и уби
ума си с безсловесни
желания.

Всѣ прѣжде закона
претѣкши, ѿ дѣше! сѣдѣ
не оуподобилася еси, ни
енѡса подражала еси,
ни енѡха преложѣнїемъ,
ни нѡа: но ѡбѣлася еси
оубога праведныхъ жїзни.

Едина ѡверзла еси хлѣви
гнѣва, вѣга твоегѡ,
дѣше моѡ, и потопїла
еси всю, ѡкоже зѣмлю
плѡть, и дѣлїиѡ, и
житїе, и пребыла еси внѣ
спїсїтельнагѡ ковчѣга.

Ивжа оубїхъ, глаголетъ,
вз ѡзвѣ мнѣ, и юношѣ
вз стрѣпъ, ламѣхъ
рыдалъ вопїаше, ты же
не трепѣцешн ѿ дѣше
моѡ, ѡкалѣвши плѡть,
и оумъ ѡсквернївши.

Ти, душо, премина
покрай всички преди
Закона, ала нито се
оприличи на Сит, нито
подражава на Енос, ни
на Енох чрез духовно
преселване, нито на Ной,
но си остана чужда за
живота на праведните.

Ти сама, моя душо, си
отвори бездната с гнева
на своя Бог и с потоп
удави - както Той земята,
- тялото, делата и живота
си, и остана извѣн
спасителния ковчег.

«Аз убих мъж - казваше
Ламех с плач и ридание
- и си причиних рана,
убих младеж и си
причиних струпеи». А
ти, о, моя душо, избощо
не трепериш, макар да
си изкаляла плѣтта си и
осквернила ума си.

Ѽ какъ поревновѣхъ
ламѣхъ, первомъ оубійцѣ,
дѣшъ ѣкѡ мъжа, оумъ
ѣкѡ юношъ, ѣкѡ
брѣта же моегѡ тѣло
оубіивъ, ѣкѡ кѣинъ
оубійца, лювослѣстными
стремлѣньми.

Стѡлпъ оумъдрѣла ѣси
создѣти Ѽ дѣше, и
оутвержденіе водръзѣти
твоѣми похотѣми,
ѣще не въ зиждѣтель
оудержалъ совѣты твоѣ,
и низвергла на зѣмлю
оухищрѣніѣ твоѣ.

Оумъзвѣхъ, оумъраннхъ,
сѣ стрѣлы вражіѣ
оумъзвѣвшыѣ мою дѣшъ и
тѣло: сѣ стрѣпи, гноѣніѣ,
омрачѣніѣ, копійтѣ
рѣны самовольныхъ
моихъ страстѣй.

О, какъ станахъ ревнителъ
на Ламех, древнѣя убиецъ,
като убихъ душата си,
както той уби мъжа, ума
си, както той - младежа;
тялото си, както убиецѣтъ
Каинъ погуби брата
си, със собствените
сладострастни устреми.

Стѣлбъ ти намисли да
изсидашъ, о, душо, и
твърда основа щеше да
поставишъ на похотите
си, ако Творецѣтъ не беше
възпрялъ твоите замисли
и не бе съборилъ наземи
хитрите ти кроежи.

Покрихъ се съ рани и язви:
ето ги вражите стрѣли,
пронизали душата ми
и тялото ми, ето ги
струпеите, гнойните
рани, омрачението - викатъ
язвите на самоволните ми
страсти.

Ўдождѣ гдѣ ѿ гдѣ ѻгнь
иногда, на беззаконіе
гниѣвающеѣ сожегъ
содомляны: ты же ѻгнь
вжегъ еси геенскій,
вх неможѣ имашн, ѿ
дѣше, сожещиса.

Разумѣйте и видите,
яко азъ есмь бгъ,
испытаяи сердца,
и оумъчаяи мысли,
обличаяи дѣлаи, и
попалаяи грѣхн, и сѣдаяи
сърцѣ, и смиренѣ, и нищѣ.

Заповѣз: Прѣбная мѣти
маріе, молн бга ѿ насъ.

Прѣбнѣи: Простѣрла
еси рѣцѣ твоѣ кз
щѣдромѣ бгѣ, маріе,
вх бѣзднѣ зѡлз
погрѣжѣемаз: и якоже
петрѣ члѣвѣколюбнѡ, рѣкѣ
вжѣстѣвеннѡ прострѣ, твоѣ
ѡбращѣніе всѣческн нескн.

В древност Господ
прати като дъжд огън
от Господа, за да
изгори отвратителното
беззаконие на
содомляните, а ти, душо,
сама си разпали геенския
огън, в който ще гориш.

Разберете и вижте, че
Аз съм Бог, Който
изпитва сърца, обуздава
мисли, изобличава дела,
изпепелява като с огън
грехове и защитава
сирак, унижен и беден.

Преподобна майко
Марийо, моли Бога за
нас!

Тънейки в бездната
на злото, ти, Марийо,
ръцете си протегна
към щедрия Бог и
Той - както на Петър
човеколюбиво - простря
към теб божествена ръка,
всячески искайки да се
обърнеш.

Запѣвъ: Прѣвнаѧ мѣти
маріе, молнѣ бѣга ѡ насѧ.

Марін: Вскѣмъ оусердїемъ
и любовїю притеклѧ
ѣси хрѣтѣ, первыи
грѣхѧ пѣть ѡвращши,
и въ пѣстынѧхъ
непроходимыхъ
питѧющимъ, и тогѡ
чїстѣ совершѧющимъ
вѣѣтвеннымъ заповѣди.

Запѣвъ: Прѣвне Ѡтче
андрее, молнѣ бѣга ѡ насѧ.

Андрѣю: Видимъ, видимъ
члѣвѣколюбіе, ѡ душѣ, бѣга
и влѣки: сегѡ ради прѣжде
концѧ, томѣ со слезѧми
припадѣмъ вопїюще:
андрѣѧ мѣтвѧми,
спсе помнѣи насѧ.

Преподобна майко
Марийо, моли Бога за
нас!

С цялото си усърдие и
любов ти прибягна към
Христа, като напусна
първия греховен
път и обитаваше
в непроходимите
пустини, и в чистота
изпълняваше Неговите
божествени заповеди.

Преподобни отче
Андрее, моли Бога за
нас!

Да видим, да видим,
душо, човеколюбието на
[нашия] Бог и Владика
- та да паднем ничком
пред Него, като викаме:
по молитвите на Андрей,
Спасителю, помилуй ни!

Слава, тръченз:

Безначалнаа,
несозданаа тръце,
неразделнаа единице,
кающася мѧ прѣимнѣ,
согрѣшивша спси: твоѡ
ѣсмь созданиѣ, не прѣзри,
но пощади, ѡ ѡзбави мѧ
Огненнаго ѡсѡжденїа.

Ѣ нынѣ, вѣгородиченз:

Пречѣтаа влѣце
вѣгородительнице, надеждо
къ тебѣ притекающихъ,
ѡ пристанище свщныхъ
въ вѣри, млтвѣваго ѡ
создателя, ѡ сна твоего,
оумилостиви ѡ мнѣ
млтвами твоими.

Пѣснь ѣ.

Ѣрмосъ: На недвижимѣмъ
хрѣтѣ, камени заповѣдей
твоихъ оутверди
моѡ помышленїе.

Слава: Безначална,
несътворена Троице,
неразделна Единице,
приеми ме каещия се,
спаси ме, съгрѣшилиа
- аз съм Твое създание,
не ме презирай, но
пощади ме, избави ме от
осъждането на огън.

И сега: Пречиста

Владичице,
Богородителко, Надежда
на прибъгващите към
Тебе и Пристан за
обзетите от буря, с
Твоите молитви склони
на милост и към мене
милостивия Твой
Създател и Син.

Песен 3.

Ирмос: Върху
непоклатимия камък
на Твоите заповеди,
утвърди, Христе, моите
мисли.

Огнь ꙗкогда иногда
гда ѿдождѣвъ, зѣмлю
содомскѣю прѣжде попалѣ.

На горѣ спасаѣйся, дѣшѣ,
ѣкоже лѣтъ ѿнынѣ, и
въ сигорѣ оугонзѣи.

Бѣгай запалѣнѣа, ѿ
дѣшѣ, бѣгай содомскаго
горѣнѣа, бѣгай тлѣнѣа
бжтвеннаго пламене.

Исповѣдаюся тебѣ, спсе:
согрѣшнѣхъ, согрѣшнѣхъ
тн: но ѿслави, ѿстави
мнѣ, ѣкѣ блговтрѣбенъ.

Согрѣшнѣхъ тебѣ едина
ѣзъ, согрѣшнѣхъ паче
всѣхъ, хртѣ спсе, да
не прѣзриши мене.

Ты еси пастырь добрый,
взыщи мене ѣгнца,
и заблвждашаго да
не прѣзриши мене.

Огнь от Господа в
древност Господ изсипа
и земята содомска
изпепели.

В планината се спасавай,
душо, като древния Лот
и бързай към Сигор.

Бягай от пламъците,
душо, бягай от огня
содомски, бягай от
унищожавация пламък
Божий.

Изповядавам Ти се,
Спасителю: съгрѣшихъ,
съгрѣшихъ пред Тебе, но
облекчи, прости ми като
благосърдечен.

Съгрѣшихъ пред Тебе
едничък аз, съгрѣшихъ
повече от всички,
Христе Спасителю: не
ме презирай!

Ти си добрый Пастир,
потърси мене, агнето,
и не презирай мене,
заблудения.

Ты єси сла́дкій, і́же, ты
єси создáтель мой: въ
тебѣ, спсе, ѡправдáюся.

Запѣвъ: Пресѣ́ла трѣ
вѣе́ на́шх, сла́ва тебѣ́.

Трѣченъ: ѿ трѣце́ є́динице
вѣе́! спси́ насъ ѿ
преле́сти, и́ искуше́ній,
и́ ѡвсто́лній.

Запѣвъ: Пресѣ́ла
вѣе́, спси́ насъ.

Бѣгѣнчъ: Ра́дуйся,
вѣопрі́ятнаа оутрѣ́бо,
ра́дуйся, прѣ́столѣ
гднѣ, ра́дуйся, мѣ́ти
жизни на́шея.

Ирмосъ: Оутвѣ́рди гднѣ,
на ка́мени за́повѣдей
твои́х подви́гшееся
сѣрдце моє́, ѡ́къ є́динъ
сѣ́х єси́, и́ гдѣ́.

Ти си моят пресладѣк
Иисус, Ти си моят
Създател: в Тебе,
Спасителю, ще бѣда
оправдан.

Пресветая Троице, Боже
наш, слава на тебе!

Троичен: О, Троице,
Единице, Боже! Спаси ни
от заблуди, от изкушения
и от опасности.

Пресветая Богородице,
спаси нас!

Богородичен: Радвай
се, приела Бога в себе
си утробо, радвай се,
Престоле Господен,
радвай се, Майко на
нашия Живот!

Ирмос: Утвѣрди,
Господи, колебащото се
мое сърце върху камъка
на Твоите заповеди,
защото Ти единствен си
Свят и Господ.

Истóчникъ живота
стлжáхъ тебѣ, смѣрти
низложителъ, и копїю
ти ѿ сѣрдца моего
прѣжде концá: согрѣшнѣхъ,
ѡчисти и спси мѧ.

При нѡн, спсе,
блвдствовавшъ
подражáхъ, ѡнѣхъ
наслѣдствовавъ ѡсвждѣнїе,
въ потопѣ погрвженїѧ.

Согрѣшнѣхъ, гдн,
согрѣшнѣхъ тебѣ,
ѡчисти мѧ: нѣсть во
иже ктò согрѣшнѣ въ
человѣцѣхъ, ѣгòже не
превзыдохъ прегрѣшенїи.

Хáма ѡнаго дшѣ,
отцевбїйца подражáвши,
срама не покрýла еси
искреннѧго, вспáть
зрѣ возвратнѣвши.

В Тебе, Победителя
на смъртта, аз намерих
Извор на живота и
преди да умра, аз от
сърце викам към Тебе:
съгреших, очисти ме и
ме спаси.

Спасителю, аз
подражавах на
разблудните Ноеви
съвременници и
наследих тяхното
осъждане: да бѣда
погланат от потопа.

Съгреших, Господи,
съгреших пред Тебе,
очисти ме, защото няма
между хората грешник,
когото да не съм
надминал със своите
прегрешения.

Ти подражава, душо, на
бащиния убиец Хам: ти
не прикри срамотата на
ближния, като се върна
гледайки назад.

Бл҃гословѣніѧ сімова
не наслѣдовала єси
дѹшѣ ѡкаїннаѧ: ни
пространное ѡдержаніе,
їакоже іафедѧ имѣла єси
на землѣ ѡставленіѧ.

Ѧ землѣ харранѧ,
нзыди ѡ грѣхѹ дѹшѣ
моѹ, градѣ въземлю
точащю приноживѣтное
нетлѣніе, ѣже авраамѧ
наслѣдствова.

Авраама слышала єси
дѹшѣ моѹ, дрѣвле
ѡставльша землю
ѡтѣчества, и бывша
пришельца, сегѡ
произволѣнію подражай.

Оу двѣ мамврійскаго
оучредивъ патриархъ
їгглы, наслѣдствова
по старости
ѡбѣтованіѧ ловитвѹ.

Ти, окаяна душо, не
наследи Симовото
благословение, нито,
подобно на Яфет
обширно владение
на земята - прошка на
греховете.

Излез от земята Харан,
душо моя, излез от греха
и иди в земята, кѣдето
извира вечноживо
нетление и която
Авраам наследи.

Ти си слушала, душо
моя, как в старо време
Авраам остави бащината
си земя и стана скитник.
Подражавай на неговата
решителност.

Патриархът, като
угости Ангелите под
Мамврийския дѣб,
обещание придоби на
старост, като улов.

Исаака ѿкаѣннаѧ дѣшѣ
моѧ, разѣмѣвши
новѣю жѣртѣѧ,
таѣннѣ всесѣжѣннѣю
гдѣн, подражаѣи егѣѣ
пронзволѣннѣю.

Исмаѣла слѣшала есѣи,
трезвѣсѧ дѣшѣ моѧ,
и згнана ѣако рабѣннѣю
ѣрождѣннѣ, вѣждѣ,
да не каако подобно
чтѣ постраждѣши
лакосердѣствѣннѣ.

Агарѣ дрѣвлѣ
дѣшѣ, егѣптѣннѣ
оуподобнлѣсѧ есѣи,
порлбѣтѣвшнѣ
пронзволѣннѣмѣ,
и рѣждши новѣаго
исмаѣла, презѣрѣтѣво.

Иаако влѣю лѣствнцѣ
разѣмѣла есѣи дѣшѣ моѧ,
ѣвлѣемѣю ѣ землѣ
кѣ небесѣмѣ, почтѣ
не имѣла есѣи вохѣѣ
тѣврѣда, вѣгѣчѣстѣѣ;

Като узна, бедна
моя душо, как Исаак
тайнствено е принесен в
нова жѣртѣ всесѣжение
на Господа, подражавай
на неговата решителност.

Ти си слушала, душо моя,
как Измаил бѣ прогонен,
като рѣжба на робнѣя.
Внимавай, прочее, да
не прѣтѣрпиш и ти
нещо подобно заради
сладострастиѣто си.

Ти, душо, заприлича
на дрѣвната егѣптѣнка
Агар, понеже драговолно
се превѣрна на робнѣя
и роди нов Измаил -
дѣрзостѣта.

Ти знаеш, душо моя, за
явената на Якова стѣлба
от земѣята до небѣто:
защо тогава не положи
благѣчѣстиѣто за крѣпка
основа?

Сщїенника вжїѧ, и црѧ
оудинїна, хрѧтово подобїе,
вз мїрѣ житїѧ, вз
человѣцѣхъ подражѧй.

Не вѣди стѡлпъ слѧный
дѡше, возвратївшисѧ
вспѧть: ѡбразъ да
оустрашїтъ тѧ
содомскїй, горѣ вз
снговрѣ спсѧйсѧ.

Запалїнїѧ їакоже лѡтъ,
вѣгай дѡше моѧ грѣхѧ:
вѣгай содомы и гоморры,
вѣгай пламене всѧкагѡ
безсловеснагѡ желнїѧ.

Помнївїи гдїи, помнївїи
мѧ, вопїю ти, ѣгда
прїидеши со ѧгглы
твоїми, воздѧти вѣмъ
по достоѧнїю дѣлнїй.

На Божия священник
и усамотения цар
Мелхиседек - подобие
Христово, житие в мир
сред човеците, - [о, душо]
подражай!

Не ставай стѡлб от сол,
о, душо, обръщайки очи
назад; нека те плаши
примерът содомски, а ти
бягай за спасение нагоре,
към Сигор.

Бягай душо моя, като
Лот, от пожара на
греха, бягай от Содом и
Гомора, бягай от огъня
на всяко безсловесно
желание.

Господи, викам към
Тебе, помилвай,
помилвай ме, когато
дойдеш с Твоите ангели
да въздадеш на всички
според достоинството на
техните дела.

Молѣніѧ вѣко, твѣѣ
поушнѣх не ѡвѣржи: но
оушѣдри члвѣколюбче,
и подаждь вѣроу
просѣщымъ ѡставлѣніе.

Запѣвъ: Прѣвнаѧ мѣти
маріе, молѣ вѣга ѡ насѣ.

Прѣвнѣй: Содержимъ ѣсмь
вѣроу, и треволнѣемъ
согрѣшѣній, но самѧ мѧ
мѣти нынѣ спѣи, и кз
пристѧнищѣ вѣжѣтвеннаго
покаѣніѧ возведѣ.

Запѣвъ: Прѣвнаѧ мѣти
маріе, молѣ вѣга ѡ насѣ.

Маріи: Рѣвское молѣніе и
нынѣ прѣвнаѧ принѣши
ко вѣлгоубрѣвнѣй
мѣтвѣами твоими
вѣцѣ, ѡвѣрзи мѣ
вѣжѣтвеннаѧ вхѣды.

Запѣвъ: Прѣвнѣ отче
андрѣе, молѣ вѣга ѡ насѣ.

Недей отхвѣрля, о,
Владико, моленіята на
възпяващите Те, но яви
Твоята милост и на тия,
които с вяра просят, дай
прощение.

Преподобна майко
Марийо, моли Бога за
нас!

От бурята и мощните
вълни на грехове обзет
сѣм, майко; но ти сама
сега ме избави и доведи
в пристанището на
божественото покаяние.

Преподобна майко
Марийо, моли Бога за
нас!

Възнеси и сега,
преподобна, чрез
твоите молитви към
милостивата Богородица
рабската ми молба и
отвори ми вход към Бога.

Преподобни отче
Андрее, моли Бога за нас!

Андрѣю: Твоѣми мѣтвѣми
дарѣи ѿ мнѣ ѡставленіе
долгѡвѣхъ, ѿ Андрѣе,
крѣтскѣй предсѣдѣтелю!
покаѣніѣ во тѣ
тайнникѣхъ прензрѣднѣи.

Глава, трѣченъ: Трѣце
прѡстѣа, несѡздѣннаѣ,
безначальное естество,
въ трѣцѣ пѣвѣемаѣ
ѡпосѣсей, спси ны
вѣроу поклонѣющыѣѣ
державѣ твоѣй.

И нынѣ, вѣгородиченъ: ѿ
ѡца безлѣтна сѣа, въ
лѣто вѣгородительнице,
неневсомѣжнѡ родилѣ
сѣи, странное чѣдо,
превѣвши дѣла, доѣци.

Ирмосъ: Оутверди гдѣи,
на камени заповѣдей
твоѣхъ, подвигшеѣѣ
сѣрдце мое, ѣкѡ едѣнъ
сѣхъ сѣи ѿ гдѣи.

С твоите молитви дари
и на мене прошка на
греховете, Андрее,
предстоятелю на Крит,
защото ти изрядно
въвеждаш в тайната на
покаянието.

Слава: Проста,
несъздадена Троице,
безначално естество,
възпявано в три Ипостаси,
спаси нас, които с вяра се
прекланяме пред Твоего
могъщество.

И сега: От предвечен Отец
без мъж си родила във
времето Син, Богородице
- о дивно чудо! - и си Го
кърмила, пребъдвайки
дева.

Ирмос: Утвърди, Господи,
колебаещото се мое
сърце върху камъка на
Твоите заповеди, защото
Ти единствен си Свят и
Господ.

Следват седални и четвърта песен
от триодните трипеснеци, подир
която започва четвърта песен на
Великия канон.

ПѢСНЬ Д.

Ирмосъ: Оуслыша прророкъ
пришествїе твоє гдѣ, и
оубоаеа, ѣкѡ хощеши
ѡ дѣы родитиса, и
человѣкъмъ ѣвѣтитиса,
и глаголаше: оуслышахъ
свѣхъ твоѣ, и оубоахуса,
слава силѣ твоєй гдѣ.

Дѣла твоюхъ да не
прѣзриши, созданиа
твоегѡ да не ѡставиши,
правосуде, ѣще и єдинъ
согрѣшнѣхъ, ѣкѡ челѡвѣкъ,
паче всакагѡ челѡвѣка,
члѣвѣколюбче, но ѣмаши,
ѣкѡ гдѣ всѣхъ, власть
ѡставлати грѣхѣ.

Приближаетсѧ, душѣ,
конѣцъ, приближаетсѧ, и
нерадѣши, ни готѡвишисѧ:
врѣмѧ сокрацаетсѧ,
востани, блнзъ при
дверехъ сддїѧ єсть:
ѣкѡ сонїе, ѣкѡ цвѣтѣ,
врѣмѧ житїѧ течѣтъ:
что всѣ матѣмѧ;

Песен 4.

Ирмос: Чу пророкъ за
Твоего идване, Господи,
и се уплаши, че ще се
родиш от Дева и на
човеците ще се явиш, и
казваше: „Чух вестта за
Теб и се уплаших”: слава
на Твоего всемогъщество,
Господи!

Творенията Твои не
отхвърлай, не изоставяй
Твоего създание, праведни
Съдия, макар и сам, като
човек да съгрѣших повече
от всеки друг човек, но
Ти, Човеколюбецо, като
Господар на всичко,
имаш власт да прощаваш
греховете.

Приближава се крайт,
душо, приближава се,
а ти нехаеш, нито се
приготвяш; ето, времето
намалява, стани, Съдията
е близо до вратите! Като
сън преминава, като цвят
увяхва времето на живота,
защо се суетим напразно?

Воспрани, ѿ души моѧ,
дѣланіѧ твоѧ, ѡже
содѣлала еси, помышлѧи,
и сіѧ предъ лицѣ твое
принеси, и капли
испѣстїи слѣзъ твоихъ:
рцы со дерзновѣніемъ
дѣланіѧ и помышленіѧ
христвѧ, и оправдайса.

Не бысть въ житїи
грѣхѧ, ни дѣланіѧ,
ни слѡбы, ѡже ѡзъ,
спсе, не согрѣшихъ
оумомъ и слѡвомъ,
и произволѣніемъ, и
предложѣніемъ, и мыслію,
и дѣланіемъ согрѣшихъ,
ѡкѡ ѡнѧ никтоже когда.

Всюду и ѡсужденъ быхъ,
ѡсюду препрѣнъ быхъ
ѡзъ ѡкаанный ѡ своеѧ
совѣстїи, ѡже ничтѡже
въ мїрѣ ѡжнѣйше:
судїе избавителю мой, и
вѣдче, пощадїи и избави,
и спси мѧ раба твоего.

Пробуди се, о, душо
моя! Мисли си за делата,
що си сторила, пред
погледа си ги тури и
нека потекат съзвите
ти - смело изповядай
пред Христа делата и
мислите си, за да бъдеш
оправдана!

Няма, Спасителю, в
живота грѣх, нито
деяние, ни зло, с които
да не съм съгрешил
било с ум, слово или
съчувствие, с намерение,
с мисъл или с дело, тъй
както никой друг никога
не е съгрешавал.

Затова и съм осъден,
затова и съм разобличен,
окаяният аз, от съвестта
си, от която няма нищо
по-строго на света:
Съдия, Избавителю мой
и Всеведецо, пощади и
избави, и спаси ме, Твоя
раб.

Дѣствѣнца, юже
вѣдѣ древле великій
вз патріарствѣхъ,
оуказаніе єсть дѣше
моѡ, дѣлательнаго
восхожденіа, развѣнаго
возшествѣа: ѡще хощеши
оубо, дѣланіемъ, и
развѣмомъ, и зрѣніемъ
пожити, ѡбновіа.

Знои дневный претерпѣ
лишеніа ради патріархъ,
и мразъ ношный
понесе, на всако дѣнь
снавдѣніа творѣ, пасый,
тврждѣніа, работѣ,
да двѣ женѣ сочѣтѣтѣ.

Жены ми двѣ развѣнѣ,
дѣланіе же и развѣмъ
вз зрѣніи, лию оубо дѣланіе,
ѡкво многочаднѣю:
рахиль же развѣмъ, ѡкво
многотрѣднѣю: ѡкво кромѣ
тврждѣвѣ, ни дѣланіе, ни
зрѣніе дѣше, и правнѣа.

Стѣбата, която в
древност видя Великият
сред патриарсите, е
указание, душо моя, за
възхождението чрез дела
и за възшествието с разум
- ако ли искаш да живееш
в деятелност, разумност и
съзерцание - обнови се.

Патриархът претърпя
заради лишението
дневния зной и понесе
нощния мраз, трупайки
всекидневни придобивки;
пасеше стадото, трудеше
се и работеше, за да
събере две жени.

Под две жени
разбирай деяние и
разум в съзерцанието,
многодетната Лия
[разбирай] като деяние, а
многострадалната Рахил
- като разум, защото,
душо, без трудове
нито в деянието, нито
в съзерцанието не ще
успееш.

Бди ѿ дѹшѣ моѹ!
нзрѹдствѹи ѣкоже дрѣвле
велікїи въз патріарсѣхъ,
да стѹажешн дѣлїнїе съ
рѹзѹмомъ, да въздѣши
оѹмъ зрѹи бѣа и
достїгнешн незаходѹщїи
мрѹкъ въз видѣнїи, и
въдѣши велікїи кѹпѣцъ.

Дванадесать патріархѹвъ,
велікїи въз патріарсѣхъ
дѣтотворнѹвъ, тѹинѹ
оѹтвердїи тебѣ лѣствїцѹ
дѣлительнагѹ дѹшѣ моѹ
восхождѣнїѹ: дѣтїи, ѣкѹ
ѹсновѹнїѹ: степенїи,
ѣкѹ восхождѣнїѹ,
премѹдреннѹ подложнѹвъ.

Исѹва возненавїдѣннаго
подражала єси дѹшѣ,
ѹдала єси прелѣстникѹ
твоемѹ пѣрвыѹ добротѹ
пѣрвенство, и ѹтѣческїѹ
млѣтѹ ѹпала єси, и
дѹжды поползѹлася єси
ѹкалннѹ, дѣлнїемъ
и рѹзѹмомъ: тѣмже
ннѣ покаясѹ.

Бодърствай, душо моя,
бѣди доблестна, както
в древност Великият
от патриарсите, та да
придобнеш деяние и разум,
за да станеш ум, виждащ
Бога, и в съзерцание да
проникнеш в свещения
мрак, и да получиш големи
сѣкровища.

Великият сред
патриарсите, като роди
дванадесетимата патриарси,
тайнствено ти представи,
душо моя, стѹлбата на
деятелното възлизане, като
премѹдро нареди своите
деца като стѹпала, а своите
стъпки [по тях] - като
възлизане нагоре.

Душо, ти подражаваше на
омразния Исав и отдаде
на своя прелѣстител
първородството на
първоначалната красота
и се лиши от бащинското
благословение, и, окаяна,
падна двойно - и с делата и
с ума си: затова сега покай
се!

Ѣдѡмъ и҃сѡвѣ наречѣа,
крайнѡгѡ радн
женонѣистовнагѡ
смѣшѣнїа:

невоздержанїемъ во
прїснѡ разжигаемъ, и҃
сластьми ѡскверняемъ,
Ѣдѡмъ именованъ, ѣже
глаголетъ разжженїе
дѡшнѣ любогрѣховныа.

И҃ова на гно҃нци
слышавши, ѿ дѡшѣ моѡ,
ѡправданъ бо еа, тогѡ
мѡжетъ не поревновала
ѣснѣ, тѣрдагѡ не имѣла
ѣснѣ предложенїа, во
всѣхъ ѡже вѣснѣ, и҃
и҃мже и҃скѡснѣла ѣснѣ, но
ѡвнѣла ѣснѣ нетерпѣлива.

И҃же перѣче на престолѣ,
нагѡ нынѣ на гно҃нци
гно҃енъ: многїи въ чадѣхъ
и҃ славыи, безчаденъ
и҃ бездомокъ напри҃снѡ:
палатѣ ѡ҃бѡ гно҃нице, и҃
внѣсрїе стѣпы вѣнѣше.

Исав бе наречен Едом,
поради крайната
си любодейна
похот към жените:
понеже непрестанно
се разпалваше в
невъздържание и се
сквернеше в сладострастие,
Едом бе той назван,
което значи: разпаленост
на грехолюбивата душа.

Макар и да си чувала,
душо моя, за Иов, който
на сметицето бе оправдан,
ти не показа ревност
към мъжеството му, ти
нямаше твърда решимост
[да вършиш] всичко,
което знаеш и чрез което
бе изпитана, но прояви
нетърпеливост.

Тоя, който преди седеше
на престол, сега лежи
в сметта гол и изранен;
който имаше много деца
и беше знатен, изведнъж
стана бездетен и бездомен:
[но] той прие сметицето
като палат, а раните си
като бисери.

Царскимъ достѣнствомъ,
вѣнцѣмъ и багреницею
оубѣланъ, многоимѣнный
человѣкъ и прѣвнѣй,
богáтствомъ кипѣ
и стады, вnezáпѣ
богáтства, славы царства
оубищáвъ лишísа.

Ѹще праведенъ бáше
о́нъ, и непороченъ пáче
всѣхъ, и не оубѣже
ловленíа льстíи багъ и
сѣтти: ты же грѣхолоубíва
свщн о́ка́ннаа дѣше,
что сотвориши, Ѹще
чесомѣ о́ недовѣдомыхъ
слъчítса нани́ тебе;

Тѣло о́сквернísа,
дѣхъ о́калáса, вѣсь
о́стрѣпíхса: но ꙗ́кв
врачь хр́тѣ, о́во́а
пока́нiемъ моимъ
оубрачѣи, о́мыи, о́чисти,
покажи́ спсе́ мой, пáче
сне́га чистѣйша.

Човекът, който бе
облечен в царски сан, с
венец и баграница, човек
многоимотен и праведен,
живеещъ всредъ несметни
богатства и стада,
внезапно се лиши и от
богатство, и от слава и от
царство и стана сиромасъ.

Макар да беше праведен
и повече отъ всички
непорочен, той не
избегна уловката и
примката на лукавия;
а ти, окаяна душо,
какво ще сториш ти,
грехолоубива, ако те
сполети внезапно нещо
неочаквано?

Тялото ми е осквернено,
духът ми е изкалян, цял
съм изранен. Но като
Лекар, о, Христе, изцели
и двете чрезъ покаянието
ми; умий ме, очисти и ме
яви по-чистъ и отъ снега,
Спасителю мой!

ТѢЛО ТВОЁ И КРѠВЬ
распинаемый ѿ вѣхъхъ
положилъ еси слово: тѣло
оубо, да мѧ ѡбновиши:
крѠвь, да ѡмыеши мѧ:
духъ же предалъ еси,
да мѧ приведиши хрѣтѣ,
твоёмѹ родителю.

Богъ блага еси спсение
посредѣ земли щедре, да
спсемеся. волю на дрѣвѣ
распался еси. едемъ
затворенный ѡверзема,
горнама и дольнама
тварь, изыцы вси спсени
покланяются тебѣ.

Да вѣдетъ мнѣ купель,
крѠвь изъ ребрхъ
твоихъ, вкупѣ и
питиѣ, источившее водѹ
ѡставленїа, да ѡбоудѹ
ѡчищаюся, помазвася
и пїа: ѡкво помазанїе и
питиѣ слово, животѡчнама
твоѡ словеса.

Твоего Тяло и Крѣв Ти,
Слово, при распятието
Си принесе в жертва за
всички: Тялото - за да
ме обновиш; Крѣвта - за
да ме умиеш; а Дух си
предал, за да ме заведеш,
Христе, при Твоя Отец.

Ти устрои спасение
посредъ земята, Щедрїй,
за да се спасим. Ти
доброволно се распна
на дрѣвото. Заключение
Едем се отвори, всяка
твар на небето и земята и
всички спасени народи Ти
се покланят.

Купел да ми бѣде крѣвта
из ребрата Ти и питие,
от което извира вода на
прощение, та двойно да
се очистя - с пиене и с
помазване: като помазване
и питие, Боже-Слово, са
Твоите животворни слова.

НАГЪ ЁСМЪ ЧЕРТОГА, НАГЪ
ЁСМЪ И БРАКА, КЪПНУ
И ВЕЧЕРИ: СВѢТІЛЬНИКЪ
ОУГАСЕ, ІАКЪ БЕЗЕЛЕЙНЫЙ,
ЧЕРТОГЪ ЗАКЛЮЧІСЯ
МНѢ СПАШУ, ВЕЧЕРЯ
СНѢДЕСА: ЯЗЪ ЖЕ ПО
РЪКЪ И НОГЪ СВАЗАНЪ,
ВОНЪ НИЗВЕРЖЕНЪ ЁСМЪ.

ЧАШУ ЦРКОВЬ СТАЖА,
РЕБРА ТВОА ЖИВОНОВАА,
ИЗ НИХЪЖЕ СВЪБЫА
НАМЪ ИСТОЧНІ ТОКИ,
УСТАВЛЕНІА И РАЗУМА,
ВО УВРАЗЪ ДРЕВНАГО И
НОВАГО ДВОИХЪ КЪПѢ
ЗАВѢТОВЪ, СПСЕ НАШЪ.

ВРЕМА ЖИВОТА МОЕГО
МАЛО, И ИСПОЛНЕНО
БОЛѢЗНЕЙ И ЛЪКАВСТВА: НО
ВЪ ПОКААНИИ МА ПРИИМИ,
И ВЪ РАЗУМЪ ПРИЗОВИ,
ДА НЕ БУДУ СТАЖАНИЕ,
НИ БРАШНО ЧВЖДЕМУ,
СПСЕ, САМЪ МА ОУЩЕДРИ.

Изгонен съм от чертога,
изхвърлен съм и от
брачния пир, и от
вечерята; светилникът ми,
лишен от елей, угасна;
докато на съм се предавах,
чертогът беше заключен,
вечерята свърши: а аз, с
вързани ръце и нозе, съм
изхвърлен навън.

Като чаша прие
Църквата Твоите
животворни ребра,
от които за нас ти,
Спасителю наш, изля
двойни струи - на
прошка и на разбиране,
- изобразяващи двата
Завета, стария и новия.

Животът ми е
кратковременен и пълен
с горчиви и зли дела, но
приеми ме в покаяние и
призови ме чрез знание,
та да не стана плячка, ни
храна на чужденеца. Сам,
о, Спасителю, над мене
се смили!

Высокоглаголивъ нынѣ
ѣсмь, жестокъ же и
сърдцемъ, хотѣи и
всѣ, да не съ фарисеемъ
ѡсѣдши мѧ, паче
же мытарѣво смиреніе
подаждь мнѣ ѣднѣ
щѣдре, правосѣде, и
семъ мѧ сочисли.

Согрѣшихъ, догдѣвъ
соедѣв плѣти моеѧ,
вѣмъ щѣдре: но въ
покаѣніи мѧ приими,
и въ рѣзвѣхъ призови,
да не вѣдѣ стѣжѣніе,
ни брѣшно чѣждѣмъ,
спѣе, сѧмъ мѧ оущѣдри.

Самонствѣанъ вѣхъ
страстѣмнѣ, двшъ мою
вредѣ щѣдре, но въ
покаѣніи мѧ приими,
и въ рѣзвѣхъ призови,
да не вѣдѣ стѣжѣніе,
ни брѣшно чѣждѣмъ,
спѣе, сѧмъ мѧ оущѣдри.

Високопарен съм сега
в словата, сърцето ми
кораво е - напусто и
навсуе; не ме осъждай с
фарисея, Правосъдний,
но дай ми повече от
всичко смирението на
митаря, едничък Щедрий,
и причисли ме с него.

Извърших грях, за зло
употребих съда на плътта
си, зная, Щедрий! Но в
покаяние ме приеми и
призови ме чрез знание,
та да не стана плячка, ни
храна на чужденеца. Сам,
о, Спасителю, над мене се
смили!

Сам идол бях на себе си
чрез страстите, вредейки
на душата си, о, Щедрий!
Но в покаяние ме приеми
и призови ме чрез знание,
та да не стана плячка, ни
храна на чужденеца. Сам,
о Спасителю, над мене се
смили!

Не послѣшахъ гласа
твоегѡ, преслѣшахъ
писаніе твоѡ

законоположника: но въ
покаяніи мѧ прїимѣ,
и въ разумѣ призовѣ,
да не бѣдѣ стѣжаниѣ,
ни брани чуждѣмѡ,
спсе, самъ мѧ оущедри.

Запѣвъ: Прѣбная мати
маріе, молѣ бѣга ѡ насъ.

Прѣвнѣй: Безплѣтныхъ
жителство въ плѣти
переходѣши, блгодѣть
прѣбная къ бѣв бѣлію
воистиннѡ прїѣла еси,
вѣрнѡ ѡ чтѣщихъ
тѧ представителствѣй.
тѣмже молимъ тѧ, ѡ
всѣхъ нашихъ напастей и насъ
мѣтвами твоими избѣви.

Запѣвъ: Прѣбная мати
маріе, молѣ бѣга ѡ насъ.

Гласа Ти не послушах, не
постѣвах по Писанието
Твое, Законодателю! Но
в покаяние ме приеми и
призови ме чрез знание,
та да не стана плячка, ни
храна на чужденеца. Сам,
о, Спасителю, над мене се
смили!

Преподобна майко
Марийо, моли Бога за нас!

Като си се устремила
въ плѣтъ към живота
на безплѣтните,
преподобна, приела
си наистина велика
благодат от Бога;
крепко се застъпвай за
тия, които те почитат;
затова те молим: избави
ни с твоите молитви от
всякаква напаст.

Преподобна майко
Марийо, моли Бога за
нас!

Маріи: Великихъ
взмѣстїи во глѣбнѣхъ
низвѣдшихъ, недержима
была еси, но востекла еси
пѣснми лѣшнми, къ
крайнѣи дѣланїи ѡбъ
добродѣтели преслѣвнѣхъ,
аггелское естество
маріе, оудивїши.

Запѣвъ: Прѣне Отче
андрее, моли бга ѡ насъ.

Андрію: Андрее, ѡтескала
похвало, мѣтвми
твоими не престай
молѣся, предстоѣ трѣцѣ
прѣжественнѣи, ѡкъ
да избавимся мѣчїи,
любовїю предстѣла
тѣ бжественнаго
всѣлженне призывающїи,
крїтѣ оудобрїе.

Слава, трѣенъ: Нераздѣльное
существомъ, неслитное
лицы бгословлю тѣ,
трѣское єдино бжество,
ѡкъ єдиноцарственное
и сопрѣтѣльное, вопїю ти
пѣснь великѣю, въ вѣшнихъ
трегвѣхъ пѣснословнмъ.

Пропаднала на дѣното на
крайни безобразия, ти бе
необузdana; ала обзета от
възвїшен помисл, ти
преславно възлесе на върха
на добродетелите чрез
крайни подвизи, Марїю,
като учуди даже ангелското
естество.

Преподобни отче Андрее,
моли Бога за нас!

Андрее, похвала на отците,
като предстоиш пред
пребожествената Троица,
не преставай да се молиш
с молитвите си да се
избавим от мъки ние, които
с любов призоваваме тебе,
всѣблажени, божествени
предстоятелю и украшение
на Крит.

Слава: По същество
неразделимо и по
лица неслято, Тебе,
Троично Единно
Божество богословя,
като Единоцарствено
и Съпрестолно, Теб
пея песента велика, в
обителите горни възпявана
тройствено.

И нынѣ, вѣтородиченъ: И
раждáеши и дѣвствѣеши,
и превывáеши **Обоудъ**
естествомъ дѣа:
рождѣйсѧ **обновлѣетъ**
закóны естества,
оутрѣба же раждáетъ, не
раждáющаѧ. вѣъ и дѣже
хощетъ, повѣждáетсѧ
естествà чинъ: творитъ
во **элѣка** хощетъ.

Пѣснь 5.

Ирмосъ: Ѡ нощѣ
оутренюуща, члѣвколюбче,
просвѣтити молюсѧ,
и настáви и мене
на повелѣнїѧ твоѧ:
и научи мѧ спсе,
творити волю твою.

Въ нощѣ житїе мое
прендóхъ приенω, тьмá
во вѣсть и глѣбока
мнѣ мгла, нощѣ
грѣхà: но **ѡкъ** дне
сѣна спсе покажи мѧ.

И сега: И раждаш и пак
си Дева, като и в двете
състояния оставаш
девица по естество:
от Теб Родилият се
обновява законите на
естеството и ражда Го
утробата без болка.
Където Бог поиска, там
законът на естеството се
разтрогва, защото Бог
върши всичко, каквото
пожелае.

Песен 5.

Ирмос: Човеколюбецо,
моля Ти се, просвети
мене, който от
нощен час в молитва
подранявам, и настави
ме с повеленията Твои, и
научи ме, Спасителю, да
върша Твоята воля.

Живота си преминах
в непрестанна нощ,
понеже ноцта греховна
за мене бе тъма и гъста
мъгла. Но направи ме,
Спасителю, син на деня.

Рубіма подража́а
о́ка́анный ѓзъ,
соудѣахъ беззаконный
и законопреступный
совѣтъ на вѣа вѣшнаго,
о́скверни́въ ло́же моѐ,
ѣакъ о́тчеѐ о́нъ.

Исповѣдаю́а тебѣ
хрѣ́тѣ црѣю, согрѣшнѣхъ,
согрѣшнѣхъ, ѣакъ
прѣжде і́о́сифа бра́тѣа
прода́вшїи, чистотѣ
плóдъ и цѣломъдрїа.

Ѫ сродникѡвъ прáведнаа
дѡша́ свáзáа, прода́а
въ рабóтѡ слáдкїи, во
о́бразъ гдѣнь: ты же
всá дѡшѐ, прода́аа
ѣсн слáмн твоїмн.

Подобно на Рувим и
аз окаяният извърших
престъпно и беззаконно
дело пред Всевишния
Бог, като оскверних
леглото си, както Рувим
оскверни бащиното си
ложе.

Изповядам се пред
Тебе, Христе Царю,
съгреших, съгреших,
както в древност братята,
които продадоха Йосиф
– плода на чистотата и
целомъдрието.

Душата праведна бе
вързана от сродниците
си и възлюбения бе
продаден в робство, като
предобраз на Господа;
а ти, душо, цяла си
се продала на своите
пороци.

Йосифа праведнаго и
цѣломудреннаго оумѣ
подражай ѡкаѣннаа,
и неискѣснаа душѣ,
и не ѡскверняеа
безсловѣсными
стремлѣньми приенѡ
беззаконнѡщии.

Ище и въ рѡвѣ поживѣ
иногда йосифа, вѣко
гдѣи, но во ѡбразѣ
погребѣнїа и востанїа
твоегѡ: азъ же что тебѣ
когда сицевѡе принесѣ;

И ѡуѣсовѣ слышала
ѣси ковчѣжецѣ душѣ,
водѣми, волнѣми
носимѣ рѣчными, ѣкѡ
въ чертозѣ дрѣвле
вѣгающїи дѣла горькаго
совѣта фараонїтска.

На праведния и
целомудрен ум на
Йосиф подражай,
окаяна и жалка душо,
и недей се осквернява
като следваш беззаконно
скотските си стремления.

Макар и в ямата да
поживя някога Йосиф,
Владико Господи,
той бе предобраз на
Твоего погребение и
възкресение: а аз ще
мога ли някога да Ти
принеса нещо подобно?

Слушала си, душо, за
кошницата с Моисей,
която в древност се
носеше по речните води
от вълните, бягайки от
горчивата развръзка на
Фараоновия замисъл.

ИЩЕ БАБЫ СЛЫШАЛА ЕСИ,
ОУБНКАЮЩЫА ИНОГДА
ВЕЗВОЗРАСТНОЕ МВЖЕКОО,
ДШЕ ОКААНАА,
ЦЕЛОМВДРІА ДЕАНІЕ,
НЫНѢ ІАКВ ВЕЛІКІИ
МОУСЕЙ, СІИ ПРЕМВДРОСТЬ.

ИАКВ МОУСЕЙ ВЕЛІКІИ
ЕГУПТАНИНА, ОУМА
ОУАВІВШИ ОКААНАА,
НЕ ОУБІЛА ЕСИ ДШЕ:
И КАКВ ВСЕЛІШИА,
ГЛАГОЛИ, ВЗ ПВСТЫНЮ
СТРАСТЕЙ ПОКААНІЕМЗ;

ВЗ ПВСТЫНЮ ВСЕЛІА
ВЕЛІКІИ МОУСЕЙ, ГРАДН
ОУБВ ПОДРАЖАИ ТОГВ
ЖИТІЕ, ДА И ВЗ КВПИНѢ
БГОАВЛЕНІА ДШЕ, ВЗ
ВИДѢНИИ ВДЕШИ.

Нещастна душо, ако си
чувала за бабите, които
в древност изтребвали
делото на целомъдрието
- новородените момчета,
то сега, подобно на
великия Моисей, бозай
премъдрост.

Египтянина, поразил
ума, ти, окаяна душо, не
си убила, както постъпи
великият Моисей;
кажи тогава, как чрез
покаяние ще се вселиш в
пустинята без страсти?

В пустинята засели
се великият Моисей:
иди, прочее, душо, и
подражай на неговото
житие, та и ти да
съзерцаваш къпината на
богоявлението.

Иωνείονα жезла
воображій души,
оударяющей море,
и ωгнетѣвающей
глубины, во ωбразъ
крѣта бжественнаго:
имже можеш и ты
великая совершити.

Ааронъ приносаше
огнь бгъ, непорочный,
нелетный: но офни и
финеесъ, ѡкво ты души,
приносаша чуждее бгъ
ωскверненное житие.

Иакво тяжкій нравомъ,
фараонъ горькомъ быхъ
влко, ианни, и ямври,
душею и тѣломъ, и
погрѣженъ оумомъ:
но помози ми.

Представяй си жезла
на Моисей, душо, който
удари морето и състи
глубината му, като образ
на божествения Кръст,
с чиято помощ и ти
можеш велики дела да
извършиш.

Аарон принасяше
на Бога непорочен и
истинен огън, а Офни и
Финеес, като теб, душо,
принасяха чуждо на
Бога, осквернено житие.

Колко ожесточен по
нрав станах с душа и
с тяло, - като Янний и
Ямврий горко робуваци
на фараона, - и умът
ми бе погълнат, но,
Владико, помогни ми!

Кáломъ смѣснѣа
ѡка́нный оумомъ,
ѡмыи мѧ влѣко, бáнею
мои́хъ слѣзъ, молю́ тѧ,
плóти моеѧ о́деждѣ
оубѣли́вх ѡкв снѣгъ.

Ѹще испытаю моѧ дѣла
спсе, всѧкаго челоуѣка
превозшѣдша грѣхами
себѣ зрю, ѡкв рáзвмомъ
мѡдрствѣнн согрѣшнхъ,
не невѣдѣннѣмъ.

Пощади́ пощади́
гди́, создáннѣ твоѣ,
согрѣшнхъ, ѡслави мнѣ,
ѡкв ѣстествомъ ѡтнн
самъ снн ѣдннъ, н ннъ
рáзвѣ тебѣ никтѡже
ѣсть кромѣ сквѣрны.

Ума си потопих в калта,
окаян аз, но моля Ти
се, Владико, умий ме
в кѣпалнята на моите
сълзи и одеждата на
моята плѣт направи
снежнобѣла.

Когато изпитвам
делата си, намирам,
че с греховете си аз
сѣм надминал всички
човеци, защото сѣм
грѣшил с разумно
сзнание, а не по
незнание.

Пощади, Господи,
пощади Своето
сздание: съгрѣших,
прости ми, защото само
Ти си чист по естество
и освен Тебе никой друг
не е без порок.

Менè рáди вѣхъ сый,
вообрази́лсѧ еси́ въ мѧ,
показáлхъ еси́ члвкѧ,
ищѣ́лѣвхъ прокаже́нныѧ,
и́ разсла́бленнаго
стагнѣ́вхъ, кровоточи́выѧ
то́кхъ оу́стáвѣлхъ еси́ спсе́,
прикоснове́нїемъ рíзхъ.

Кривоточи́вѣю подража́й
о́ка́ннаѧ дѡше́, притѣцы́
оудержи́ о́меты хрѣтѡ́вы,
да и́збáвишисѧ рáнхъ,
и́ оу́слы́шиши ѿ негѡ́:
вѣ́ра твоѧ спсе́ тѧ.

И́звѣ сннчáщѣю подража́й
ѿ дѡше́, прѣднѣ,
припадѣ́ къ ногáма
и́исовыма, да тѧ
и́спрáвѣтхъ, и́ да хѡ́диши
прáвѡ стѣзѣ́ гдѣни.

Заради мене Ти,
бидейки Бог, си
приел моя образ и
си извършил чудеса -
изцерьвал си прокажени,
укрепявал си разслабени,
спрял си кръвотечението
на кръвоточивата чрез
допир до дрехата Ти.

Окаяна душо,
подражавай на
кръвоточивата,
притичай, хвани края на
Христовата дреха, за да
се избавиш от рани и да
чуеш от Него: “Твоята
вяра те спаси”.

Душо, подражавай
на прегърбената!
Ела, падни в нозете
Иисусови, да те изправи
Той и да можеш
да ходиш право по
пътеките Господни.

Ище и клáдъзъ єси
главóкѣй влѣко, и́сточі
ми вóдъ и́з пречі́стѣхъ
твoи́хъ жи́лз, да ѣ́кв
самаря́нынъ, не ктoмъ
пѣ́й жа́ждъ: жи́зни
во стрѣ́нѣ и́сточа́еши.

Силоамъ да вѣ́дѣтъ мѣ
слѣ́зы моѣ, влѣко гдѣи,
да о́умью и́ ѣ́зъ зѣ́нницы
сѣ́рдца, и́ вѣ́ждъ тѣ
о́умно, свѣ́та превѣ́чна.

Запѣвъ: Прѣ́бнаѣ ма́ти
марі́е, моли́ бѣ́а ѡ́ насъ.

Прѣ́внѣй: Нeсравнѣ́ннымъ
желáніемъ вcебогáтѣѣ,
дрѣ́вѣ възжелѣ́вши
поклоні́тисѣ жи́вóтнoмъ,
сподóбиласѣ є́си желáніѣ,
сподóби о́убо и́ менѣ
о́ульчѣ́ти вѣ́шнѣѣ сла́вы.

Запѣвъ: Прѣ́бнаѣ ма́ти
марі́е, моли́ бѣ́а ѡ́ насъ.

Макар и да си Кладенец
дълбок, Владико, ала
вода ми дай от недрата
Си пречисти, та пиейки,
да не жадувам нивга
вече, като Самарянката,
защото Ти си изворът на
живите води.

Съзлите да ми бъдат
Силоам, Владико Господи,
та да умия и аз гледеца
на сърцето си и Тебе да
съзря с ума си, Светлина
превечна!

Преподобна майко
Марийо, моли Бога за нас!

С желание безмерно
ти, пребогата [майко],
пожела да се поклониш
на дървото на живота и
жаждата ти беше утолена!
Но удостой и мене да
се сдобия със славата
небесна!

Преподобна майко
Марийо, моли Бога за нас!

Иарін: Стрѣнѣ ѿрдѣнскѣх
прешѣдши, ѡбрътѣлѣ єсѣн
покоѣн безболѣзненный,
плѣоти сластни
нѣзбѣжѣвшѣи, єѣже нѣ
наєх нѣзмѣ твоѣи
мѣтѣвами прѣбнаѣ.

Запѣвх: Прѣбне ѿтче
андрѣе, молѣн єѣ ѡ наєх.

Идрѣю: Иѣкѡ пѣстырѣн
нѣзрѣднѣнѣша, андрѣе
премѣдре, нѣзбрѣнна
єѣца тѣ, любѣвию єєлѣю
нѣ стрѣхомѣ молѣ,
твоѣи мѣтѣвами
спѣсѣнѣ оѣлѣчѣнѣти, нѣ
жѣзнь вѣчнѣю.

Слава, трѣченх: Тѣ
трѣце славимѣх, єдѣнаго
єѣ: єтѣ, єтѣ, єтѣ єсѣн
ѿче, єнѣ нѣ дѣше, прѣстѣе
єѣщество, єдѣнице
прѣенѣ поклѣнѣмаѣ.

След като премина река
Йордан, ти се сдобѣ с
покой безболѣзнен, като
избяга от сладострастието
на плѣтта, от което и нас
избавѣ, прѣподобна, чрез
твоѣте молитѣви.

Прѣподобни отче Андрѣе,
моли Бога за нас!

С голяма любов и със
страх те моля, премѣдри
Андрѣе, като избран
и прѣизряден сред
пастирѣте - по твоѣте
молитѣви да получа
спасѣние и вѣчен живот.

Слава: Теб, Троице,
прославяме - Единия
Бог: Свят, Свят, Свят
си Отче, Сине, и Душе,
прѣсто Същество,
Единица, на Когото
вѣчно се поклѣнят.

И ѿныѣ, вѣгородиченх: **И**з
тебѣ ѡблечѣся въ мое
смѣшеніе, нетлѣннаа,
везмѣжнаа мѣти дѣо, вѣх
создѣвый вѣки, и соедини
себѣ члѣвѣческоє ѣстество.

Пѣснь 5.

Ирмосъ: Возопѣхъ
всѣмъ сердцемъ моимъ
къ щѣдромъ вѣх, и
оуслыша мѣ ѡ да
пренесѣднѣго, и возведѣ
ѡ тлѣ живѣтъ мой.

Слѣзы спсе очю моею, и
изъ главныи въздыхнѣа
чѣстѣ приношѣ, вопіющѣ
сѣрдцѣ: вѣже, согрѣшнѣхъ
тлѣ ѡчѣстѣи мѣ.

И сега: От тебе,
нетленна, безмѣжна
Майко Дево, в моята
природа се облече
Създателят на вековете
Бог и съедини със Себе
Си човешкото естество.

Песен 6.

Ирмос: От все сърце
извиках към щедрия
Бог и Той ме чу от
ада преизподен и от
погибел живота ми
изведе.

Спасителю, искрено Ти
принасям сълзите на
очите си и въздишките
от дълбините на сърцето
си, което вика: Боже,
съгрѣших пред Тебе,
очисти ме!

Оўклонілася єси дўшэ,
ѡ гдѣ твоегѡ, ѡкоже
дадѣнх ѡ авіронх: но
пощаднѣ, воззовѣ нѣ
ѡда пренсподнагѡ, да
не прѡпасть земнаѣ
тебѣ покрѣетх.

Ѣкѡ юница дўшэ
разсвирѣпѣвала,
оўподѡвилася єси
єфремѣ, ѡкѡ єрна ѡ
тенѣтх сохранѣ житїѣ,
вперѣвши дѣланїемх
оўмх, ѡ зрѣнїемх.

Рѣка нѣсѣ мѡвїсеѡѡ
да оўвѣрїтх дўшэ,
какѡ мѡжетх бѣх
прокаженноѣ житїѣ
оўвѣлїтн, ѡ ѡчїстїтн:
ѡ не ѡчѣйсѣ самѡ себѣ,
ѡце ѡ прокаженна єси.

Душо, ти се отдалечи от
твоя Господ, като Датан
и Авирон, ала извикай
от преизподния ад:
Господи, пощади! - за да
не те погълне земната
пропаст.

Като разсвирепяла
юница ти, душо моя,
се уподоби на Ефрем;
но окрили ума си с дела
и съзерцание, и опази
живота си, както сърна
се пази от примки.

Нека Мойсеевата рѣка
ни увери, душо моя, как
може Бог да избели
и очисти прокажения
живот, и не се отчайвай
за себе си, макар и да си
прокажена.

Вълны спсе прегрѣшѣній
моу хъ ѿкѡ въ
мори чермнѣмъ
возвращающесѧ,
покрыша мѧ в незѣпѣ,
ѿкѡ егѣптяны
иногда, и трѣстѣты.

Неразумное дѡшѣ
произволѣніе и мѣла
ѣси, ѿкѡ прежде ии
ль: в жѣственныѧ во
манны предсѣдѣла ѣси
безеловѣснѡ, любослѣстное
страстѣй ѡбѣдѣніе.

Кладенцы дѡшѣ, предпочла
ѣси хананейскыхъ мѡслей,
паче жилы камене, и зѣ
негѡже премѡдрости рѣкѧ,
ѿкѡ чѧша проливѣетъ
токи бѣгословѣѧ.

Вълните на моите
грехове, Спасителю, се
върнаха и ненадейно
ме покриха, както
в древност вълните
на Червеното море
покриха египтяните и
военачалниците им.

Неразумен избор,
душо, ти направи, както
древният Израил: ти
безразсъдно предпочете
сластолюбивото
пресищане със
страстите пред манната
божествена.

Ти, души, предпочете
подобните на
кладенците хананейски
помисли пред извора от
камѣка, отдето реката на
премѡдростта излива,
като от чаша, струите на
богословието.

Свинѣа мѣа њ котлѣ,
њ егѹпетскѹ пѣцѣ,
пѣче небеснѣа предсѣдѣла
ѣсѣ дѣшѣ моѣ, ѣкоже
дрѣвѣ неразѣмнѣ
лѹдѣе вѣ пѣстынѣ.

Ѣкѹ оѹдѣрѣ мѡѹсѣѣ
рѣвѣ тѣвоѣ жезлѡмѣ
кѣмень, ѡбразнѣ
животворнѣа рѣбра
тѣвоѣ прообразѡвѣше,
њз њнѹже всѣ питѣе
жѣзѣнѣ сѣсе, почерпѣемѣ.

Ѣспытѣѣ дѣшѣ њ
смотрѣѣ, ѣкоже њсѣвѣ
наѹнѣ ѡбѣтѡвѣнѣа
зѣмѣю, какоѡ ѣсть,
њ вселѣсѣ вѣ нѹ
бѣгозакѡнѣемѣ.

Свинското месо, котлите
и египетската храна ти,
душо моя, си предпочела
пред небесната храна,
както това стори
безразсъдният народ в
пустинята.

Когато, Спасителю,
Твоят раб Моисей
удари с жезъла о камъка,
тогава той нагледно
изобразяваше Твоите
животворни ребра,
от които всички ние
черпим питието на
живота.

Изследвай, душо,
и прегледай като
Иисус Навин, каква е
обещаната земя и засели
се в нея чрез спазване на
Закона.

Востáни и повори, йáкω
и́нѣсѣз а́малика, плотскіѣ
стра́сти, и гаваоніты,
лѣстныѣ по́мыслы
пріснω побѣжда́ющы.

Прени́и вре́мене текуще
ѣстество̀, йáкω прѣжде
ковчѣгѣз, и́ земли ѿныѣ
вѣди во ѡ́держáнии
ѡ́бѣтовáніѣ дѡшѣ,
вѣз повелѣва́етѣз.

Йáкω спѣлѣз ѣси́ петра̀,
возопі́вша спѣи́,
предварі́вѣз мѣ спѣе ѡ́
свѣрѣ́и зѣвѣи, просѣ́рѣз
твою̀ рѣкѣ, и́ возвѣди́
и́з глѣбини́ грѣхóвныѣ.

Престáнище тѣ́ вѣ́мѣз
о́уті́шноє, вѣ́ко,
вѣ́ко хрѣ́те: но ѡ́
незаході́мыѣз глѣ́инѣз
грѣхѣ́з, и́ ѡ́чáлніѣ мѣ
предварі́вѣз и́зѣвѣи.

Вдигни се и воювай
срещу плътските страсти,
както Иисус - срещу
Амалик и гаваонците,
като всякога
побеждаваш измамните
помисли.

Бог заповядава, душо:
прекоси течащото
естество на времето, както
в древност ковчегът
премина Йордан и
завладей обещаното.

Както спаси Петра,
зовящ: „Спаси ме!“,
побързай, Спасителю, и
мен да избавиш от звяра,
като протегнеш ръката
Си и да ме изведеш от
гълбината на греха.

Престанище тихо Те
зная, Владико, Владико
Христе! Побързай
да ме избавиш от
непроходимите
дълбочини на греха и
отчаянието.

Ѹз ѣсмь, спсе, юже
погубилъ еси дрѣвле
царскю драхму: но вжегъ
свѣтильникъ прѣтечъ
твоего слоуе, възыщи и
обращи твои образъ.

Заповѣз: Прѣбная мати
маріе, моли бга о насъ.

Прѣвнѣй: Да страстѣй
пламень оугасиши,
слезъ капли источила
еси присно маріе,
душю распалаема, юже
благодать подаждь и
мнѣ твоимъ рабѣ.

Заповѣз: Прѣбная мати
маріе, моли бга о насъ.

Маріи: Безстрастїе небное
стажала еси, крайнимъ
на земли житїемъ
мати. тѣмже тебе
поущимъ, ѿ страстѣй
избавитиса млтвами
твоими, молиса.

Заповѣз: Прѣбне отче
андрее, моли бга о насъ.

Спасителю, аз съм оная
царска драхма, която в
древност Ти изгуби, но,
о, Слово, като запалиш
светилника на Твоя
Предтеча, подири и
намери Своя образ.

Преподобна майко
Марийо, моли Бога за
нас!

За да угасиш жарта на
страстите, ти непрестанно
си проливала сълзи,
Марийо, с пламенееща
душа: дарувай и на мене,
твоя раб, такава благодат!

Преподобна майко
Марийо, моли Бога за
нас!

Безстрастие небесно
си приела чрез най-
прекрасно на земята
житие, о, майко; затуй
моли се и ония, които те
възпяват, от страстите да
се избавят!

Преподобни отче Андрее,
моли Бога за нас!

Андрѣю: Крѣтскаго
тѣ пѣстырѣ, ѿ
предсѣдѣтелѣ, ѿ
вселѣнныѣ мѣтвенника
вѣдый, притекаю андрѣе,
ѿ вопію ти: ѿзми мѣ
отче, ѿ глѣбинѣ грѣхѣ.

Слава, трѣчен: Трѣца ѣсмь
проста, нераздѣльна,
раздѣльна личнѣ,
ѿ єдѣница ѣсмь
єстествомѣ соединѣна,
оцѣ глаголетѣ, ѿ сѣнѣ,
ѿ вѣѣственный дѣхѣ.

И нынѣ, вѣородичен:
Оутрѣба твоѣ вѣга
намѣ родѣ, воображенѣ
по намѣ: єгоже ѣкѣ
создѣтелѣ всѣхѣ,
моли вѣце, да мѣтвами
твоимѣ ѡправдѣмѣ.

Ирмос: Возопѣхѣ
всѣмѣ сѣрдцемѣ моимѣ
кѣ щѣдромѣ вѣгѣ, ѿ
оуслѣша мѣ ѡ ѣда
пренспѣдѣнѣгѣ, ѿ возведѣ
ѡ глѣ живѣтѣ мойѣ.

Като зная, че си пастир
и предстоятел на Крит и
молитвеник за целия свят,
прибягвам [към тебе],
Андрее, и викам: избави
ме, отче, от глѣбините на
греха.

Слава: Аз съм Троица
проста и неделима,
разделена по Лица, и
Единица, съединена
по естество, - така
свидетелствуват Отец,
Син и Божественият Дух.

И сега: Твоята утроба,
Богородице, ни роди
Бога, Който прие нашия
образ. Него, прочее,
моли, като Създател
на всички, да бъдем
оправдани по твоите
молитви.

Ирмос: От все сърце
извиках към щедрия
Бог и Той ме чу от ада
преизподен и от погубел
живота ми изведе.

Кондакъ, гласъ 5:

Дѹшѣ моѹ, дѹшѣ моѹ,
востѹани, чтѣ спѣши;
конѣцѹ приближѹетсѹ,
и ѣмаши смѣтѣтисѹ:
воспрѹни оѹбѹ, да
пощадѣтѹ тѹ хрѣтѣосѹ
вѣтѹ, вездѣ сѣи, и
всѹ исполнѹѹ.

Икосъ: Хрѣтѣо вѣрачѣствѣ
вѣдѹ ѿвѣрѣсто, и ѿ
сѣгѣ ѹдѹамѹ истѣкаѹщѣ
здрѹкѣе, пострѹдѹ,
оѹжзвѣсѹ дѣволѹ, и
ѣкѹ вѣдѣствѹѹ рыдѹше,
и своѣмѹ дрѹгѣмѹ
возопѣ: чтѣ сотѣорѹ
сѣѹ мрѣинѹ, оѹбвѣѣтѹ
мѹ вѣдлѣемѹннѹ,
ѣже вездѣ сѣи, и
всѹ исполнѹѹ.

Тѹже вѣжѣнны.

Кондакъ, гласъ 6.

Душо моя, душо моя!
Стани, защо спиш?
Краят се приближава
и ще изпаднеш в смут.
Пробуди се, прочее, за
да те пощади Христос
Бог, Който е навсякъде и
всичко изпѣлва.

Икос: Виждайки че
Христовата лечѣбница
е отворена и от нея
извѣра здраве за Адам,
дѣволѹ пострада, бе
поражен и като изпадна
в беда, зарѣда и извѣка
на другарѣте си: що да
сторѹ на Мариинѣ Син,
убивѹ ме Вѣтлѣемецѹт,
Който е навсякъде и
всичко изпѣлва.

**Следват Блаженствата сѣс
стихѣвѣ кѣм тѹх.**

ПѢСНЬ 3.

Ирмосъ: Согрешихомъ,
беззаконновахомъ,
неправдовахомъ предъ
твоею, ниже соблюдохомъ,
ниже сотворихомъ, якоже
заповѣдалъ еси намъ:
но не предаждь насъ до
конца, Отцѣвъ бже.

Согрешихъ,
беззаконновахъ, и ѿвергохъ
зѣповѣдь твою, яко во
грѣсѣхъ произведохъ
и приложихъ извѣстны
стѣпы себѣ: но самъ
мѣ помилуй, яко
благотрѣбевъ, Отцѣвъ бже.

Тѣнная сердца моего
исповѣдалъ тебѣ сѣдѣи
моему, вѣждь мое смиреніе,
вѣждь и скорбь мою, и
вонми сѣдѣ моему нынѣ,
и самъ мѣ помилуй, яко
благотрѣбевъ, Отцѣвъ бже.

Песен 7.

Ирмос: Съгрешиме,
беззакония и неправди
вършихме предъ Тебе:
ни то изпълнихме, ни то
сторихме това, което Ти
ни беше заповѣдал: ала
докрай не ни оставяй,
Боже на отците ни.

Съгреших, върших
беззакония и отхвърлих
Твоята заповѣд, тъй като
съм в грехове роден
и към своите рани
прибавих още рани: но
Сам Ти, Боже на нашите
отци, помилвай ме, като
милосърден.

Предъ Тебе, мой Съдия,
изповядах тайните на
сърцето си: погледни
на моето смирение, виж
и скръбта ми, обърни
внимание сега и на моето
осъждане и ме помилвай,
Боже на нашите отци,
като милосърден.

Савлаз и́ногда ꙗ́коу погубѣи
отца́ своегоу дѣшѣ
осла́та, внеза́пѣ црѣтво
о́бръѣте кз просла́тїю:
но блуднѣ, не забыва́и
себѣ, скѡтскѣа по́хотн
твоѡ́ произво́лннши
па́че црѣтва хрѣто́ва.

Дѣдз и́ногда бѣоотѣцз,
ѡ́ще и́ согрѣши́и свѣдѣу
дѣшѣ моѡ́, стрѣлоу
о́убѣу о́устрѣленз
бѣвз прелюбодеѣства,
копѣмз же плѣненз
бѣвз о́убѣиства
томленѣмз: но ты́ сама
тажча́йшнми дѣлы
недѣдѣши, самохо́тнми
стремленѣми.

Бовокзпн о́убѣу дѣдз
и́ногда беззаконїю
беззаконїе: о́убѣиствѣ
же любодеѣство
растворѣвз, пока́нїе
свѣдѣое показѡ́ ѡ́бїе: но
сама́ ты лѣкавнѣшаша
дѣшѣ содѣлаа еси́,
не пока́вннннн бѣѣ.

В древност Саул изгуби
ослиците на баща си и
заедно с вестта за тях
неочаквано получи
царство. Внимавай,
прочее, душо, и не
предпочитай своите
скотски похоти пред
Царството Христово.

Душо моя! Макара
богоотецът Давид и да
сыгрешн двойно, когато
бе пронизан от стрелата
на прелюбодейството
и поразен от копиеото
на мъките на съвестта
заради убийството, ала
ти страдаш от много по-
тежки дела и своеволни
страсти.

В древност Давид
прибави към беззаконїето
беззаконїе, съединявайки
с убийството
прелюбодейство, ала
тозчас принесе и двойно
покаяние; а ти сама,
душо, си сторила ужасни
грехове, без да се покаеш
пред Бога.

Дѣдз њногдà коообразѣ,
списáвз ѡкѡ на ікѡнѣ
пѣснь, ѣюже дѣáнїе
ѡбличáетз, ѣже содѣá,
зовѣи: помѡлѣи мá.
тебѣ во єдиномѣ
согрѣшѣхъ всѣхъ вѣѣ,
самъ ѡчѣстѣ мá.

Кїѡтѣ ѡкѡ ношáшея
на колеснїцѣ, зánз
ѡный, єгдà преврáщшея
тельцѣ, тѣѡю когнѣя,
вѣимъ ѡсквѣсѣя
гнѣвомъ: но тогѡ
дерзновѣнїа оубѣжáвшѣ
дѡше, почитáи
вѣѣстѣннаа чѣстнѣ.

Слѣшала єси áвессалѡма,
кáкѡ на єстество востá;
познáла єси тогѡ
сквѣрнаа дѣáнїа, ѡмнже
ѡсквернѣ лѡже дѣá
ѡтца: но ты подражáла
єси тогѡ стрáстнаа ѡ
любоглáстнаа стремлѣнїа.

В древност Давид
написа като на икона
песен, с която изобличи
стореното от него дело,
викайки: помилвай
ме; пред Тебе Единия
сѣгреших, Боже на
всички, Сам ме очисти.

Когато волѣт се препѣна,
Оза само се допря до
ковчега, возен върху
талигата, и си навлече
гнева Божий. Избягвай,
душо, неговата дързост
и с благоговение
почитай божествените
неща.

Слушала си за Авесалом,
как се опѣчил срещу
самата природа; знаеш
гнусните му дела: как
той обезчестил леглото
на баща си Давид; ала
и ти си подражавала
на неговите страстни и
похотливи стремежи.

Покори́ла е́си нерабо́тное
твоё досто́инство
тѣ́лѣ твоёмѹ: и́ного бо
а́хито́фела ѡ́брѣ́тши
врага́, дѹше́, снизшла́ е́си
сегѡ́ совѣ́тѡмъ: но е́и
разсы́па са́мъ хрѣ́то́съ, да
ты вса́кѡ спсе́ши́ся.

Соломо́нъ чу́дный, и
бл҃года́ти премѹдрости
испо́лненный, е́и лѹка́вое
и́ногда́ пре́д вѣ́омъ
сотвори́въ, ѡ́стѹпи́
ѡ́ негѡ́: е́мѹже ты
прокла́тымъ твои́мъ
житі́емъ, дѹше́
о̀уподо́бля́ся е́си.

Бластьми́ влеко́мъ
страсте́й свои́хъ
ѡ́скверна́ше́ся, о̀убы́ мнѣ́,
рачи́тель премѹдрости,
рачи́тель бл҃вднѹхъ
же́нъ, и́ страна́нъ
ѡ́ вѣ́а: е́го́же ты
подража́ла е́си о̀умо́мъ
ѡ́ дѹше́, сладостра́стїи
сквѣ́рными.

Ти, душо, пороби на
тялото достойнството
си на свободна, защото
като намери друг
Ахитофел - врага, ти се
поведе по съветите му,
но тях сам Христос ги
разпиля, за да можеш
всячески да се спасиш.

Соломон - чудният и
изпълнен с благодатта
на премъдростта, -
извърши в древност зло
пред Бога и отстъпи от
Него. На него, душо, ти
се оприличи с живота
си, достоен за проклятие.

От сладостта на
страстите увличан,
той се сквернеше, о,
горко ми! - любителят
на премъдростта, сега
- любител на жени
разблудни и отчужден
от Бога. На него,
душо, със срамното
си сладострастие ти
подражаваше.

Ровоамъ поревновѣла
ѣснѣ не послѣшавшемъ
совѣта Ѹѿа, кѣпнѣ же ѿ
слѣвѣшемъ рабѣ ѿеровоамъ,
прѣжнемъ ѿстѣпникѣ
дѣшѣ: но бѣгай
подражаніѣ, ѿ зовѣ бѣ:
согрѣшнѣхъ, оущѣдри мѣ.

Ахаѣвѣвымъ поревновѣла
ѣснѣ сквернамъ, дѣшѣ
моѣ, оувѣ мнѣ, была
ѣснѣ плотскнѣхъ сквернѣхъ
превывѣлнѣще, ѿ соудѣхъ
срамленѣхъ страстей:
но ѿзъ глѣбннѣ твоѣѣ
воздохнѣ, ѿ глаголи
бѣ грѣхнѣ твоѣѣ.

Попалѣ ѿлѣѣ ѿногдѣ
дѣѣци плѣтѣдѣѣтѣхъ
ѿзавѣлннѣхъ, ѣгдѣ
стѣднѣ прорѣки погѣвѣ,
во ѿблнчѣннѣ ахаѣвоѣ: но
бѣгай подражаніѣ двѣѣ
дѣшѣ, ѿ оукрѣплѣннѣѣ.

На Ровоам, който не
послуша бащиния
си съвет, ти душо,
подражаваше, а също
и на твърде злия раб,
Йеровоама, древния
отстъпник. Но бягай от
такова подражание и
викай към Бога: съгреших,
смили се над мене!

Ти, душо моя, си проявила
ревност към Ахавовите
мерзости, уви! Ти стана
жилище на плътските
нечистотии и срамен
съд на страстите, но
въздъхни от дълбините
си и изповядай пред Бога
своите грехове.

В древност Илия дважди
изгори по петдесет
служители на Йезавела,
след като за изобличение
на Ахав погуби срамните
[лъже]пророци; а ти, душо,
недей да подражаваш на
двамата и бъди крепка.

Заключи́ся тѣбѣ нѣо
дѹшѣ, и́ глѣдзъ вѣжій
постѣ́же тѣ: ѣгда́ и́лїи
дѣсвѣ́танина і́акоже
а́хаавъ, не покорѣ́ся
словесѣ́мъ и́ногдѣ: но
сарáфдїи оуподобѣ́ся,
напитгáй прѣ́рочѹ дѹшѹ.

Манасі́ева собралà ѣсїи
согрѣ́шенїа и́зволѣніемъ,
постáвльши і́акѡ
мѣрзѡсти стáсти,
и́ оумно́живши дѹшѣ
негодѡвáніе: но тогѡ
пока́нїю ревнѹщи
тѣплѣ, стáжнї оумилѣніе.

Припáдаю тї, и́
приношѹ тѣбѣ, і́акоже
слѣзы глагóлы моá:
согрѣ́шихъ, і́акѡ не
согрѣ́ши блвднїца, и́
беззакóннавахъ, і́акѡ
и́ный никтóже на землї:
но оупѣ́дри вл́ко, творѣніе
твое, и́ воззовї́ мѣ.

Затвори се за теб небето,
душо и глад по Бога те
обзе, както някога Ахав,
за гдето не послуша
думите на Тесвитянина
Илия. Но ти подражай
на Сарептската вдовица и
храни душата на пророка.

Ти, души, доброволно
си натрупа греховете на
Манасия, като си издигна,
като мерзки идоли,
страстите и умножи
негодуванието; но като
подражаваш горецо
на неговото покаяние,
придобий умиление.

Падам в нозете Ти и Ти
принасям вместо сълзи
тия думи: “Съгрѣших,
както не съгрѣши
дори блудницата, и в
беззаконие живях тѣй,
както никой друг на
тоя свят! Ала смили се,
о, Владико, над Своето
създание и възвърни ме
[от злото]!”

Погрѣбѹхъ ѿбразъ твоѣй,
и растлѣхъ заповѣдь
твою, всѣ помрачѣхъ
добрѣта, и страстьми
оугасѣхъ, спсе, свѣщѣ:
но оущѣдривъ воздѣждь
ми ѿкоже поѣтъ
дѣдъ, радоканіе.

Ѿвратѣхъ, покаѣхъ,
ѿкрыи сокровеннахъ,
глаголи бгѹ всѣ
вѣдѹщемѹ: ты вѣси
моѣ тайнахъ, єдине
спсе: но самъ мѣ
помилѹи, ѿкоже поѣтъ
дѣдъ по млѣти твоѣй.

Исчезѹша днѣ мои,
ѿкѡ соніе востающѣгѡ:
тѣмже ѿкѡ єзекиа
слезѹ на ложни моѣмъ,
приложити хъ мнѣ
лѣтѡмъ животѣ. но кій
нсаіа предстанетъ тебѣ
дѹше, ѿще не всѣхъ бгѹ;

Запѣвъ: Прѣвна хъ мѣти
маріе, молѣ бгѣ ѿ насъ.

Погрѣбахъ Твоя образ и
Твоята заповѣд потыпкахъ,
помрѣкна цялата ми
хубост - от страстите
свещта угасна, о,
Спасителю! Ала смил се
и радостта - както Давид
говори в песента си - ми
вѣрни!

Назад вѣрни се, [душо]
покай се, открий си
тайните дела, разкрий ги
на всезнаещия Бог: „Ти
знаеш всички мои тайни,
Спасителю единствен! Ала
Сам ме помилвай - както
Давид говори в песента си
- по милостта Си!“

Стопиха се дните
ми, както сънят на
пробуждащия се, затуй на
одѣра си, като Езекия, аз
лея сълзи, да ми се дадат
още години да живея; но
кой ли Исаия за теб ще се
застѣпи, душо, ако не Бог
на всички!

Преподобна майко
Марію, моли Бога за нас!

Прѣвнѣй: Возопѣвши
къ пречѣстѣй вѣгомѣри,
первѣе ѿринѣла еси
неистовство страстей,
нѣжно стѣжающихъ,
и пограбилъ еси врага
запѣншаго: но даждь
нынѣ помощь ѿ скорби,
и мнѣ рабѣ твоему.

Запѣвъ: Прѣвнаѣ мѣти
маріе, моли вѣга ѿ насъ.

Маріи: Егѣже возлюбѣла
еси, егѣже возжелѣла
еси, егѣже ради плѣтъ
изнѣрила еси прѣвнаѣ,
моли нынѣ хрѣта ѿ
рабѣхъ: ѿкъ да млтвѣхъ
бѣхъ вѣемъ намъ,
мѣрное состоѣніе дарѣтъ
почитающимъ егѣ.

Запѣвъ: Прѣвне ѿтче
андрее, моли вѣга ѿ насъ.

Кѣм Пречистата
Божия Майка ти викна,
отначало отбѣгна
вилнежа на страстите,
що насилно измѣчат
[душата], и в срам
потопи врага, що те
беше оплел: но дай
помощ сега всред
скѣрбите и на мен, Твоя
раб!

Преподобна майко
Марийо, моли Бога за
нас!

Този, Когото възлюби,
Когото избра, за Когото
измѣчи плѣтта си, Него
- Христа, моли сега за
рабите ти, та като излее
над всички ни милост,
мир и покой да дарува
на тия, що Го почитат.

Преподобни отче
Андрее, моли Бога за
нас!

Андрею: На камени мѣ
вѣры мѣтвѣми твоими
оутверди Отче, страхомъ
мѣ бжественнымъ
ограждаа, и покааніе
андрее, подаждь ми,
молюся ти: и избави
мѣ ѿ сѣти враговъ
ищущихъ мѣ.

Слава, трѣенъ: Трѣе
проста, нераздѣльна,
единосущна, и естество
едино, свѣтове, и свѣтъ,
и сѣ три, и единое
сѣ поетъ въ трѣца:
но воспой, прослави,
животъ и животы,
душѣ, всѣхъ вѣа.

И нынѣ, вѣгородиченъ:
Поимъ тѣ, вѣгословимъ
тѣ, поклоняемъ ти
вѣгородительнице, ѣк
нераздѣльныя трѣцы
породилѣ еси единого
хрѣта вѣа и самѣ ѿвѣрзла
еси намъ свщымъ
на землѣ нѣна.

Отче Андрее, с твоите
молитви ме утвърди
върху камъка на вярата
и като ме ограждаш с
божествен страх, дай
ми, моля те, покаяние и
ме избави от примката
на враговете, които ме
дебнат.

Слава: Троице проста,
неделима, единосъчна и
едно естество - Светлини
и Светлина, и три Свети
и един Свят - така се
възпява Бог Троица,
но възпей и прославяй
Живота и Животите,
душо - Бога на всички.

И сега: Възпяваме Те,
благославяме Те, на
Тебе се покланяме,
Богородителко, защото
Ти роди Единия Христа
Бога от неразделната
Троица и сама за
нас, земните, отвори
небесните жилища.

Следва песен осма от триодните
трипеснеци, подир която започва
осма песен на Великия канон.

ПѢСНЬ II.

Ирмосъ: БГОЖЕ ВѢИИСТВА
НБНАЖ СЛАВАТЪ, И
ТРЕПЕЩУТЪ ХЕРУВИМИ
И СЕРАФИМИ, ВСАКО
ДЫХАНІЕ И ТВАРЬ,
ПОИТЕ, БЛГОСЛОВИТЕ И
ПРЕВОЗНОСИТЕ ВО ВСА ВЕКНИ.

СОГРЕШИВША СПСЕ
ПОМИЛВИ, ВОЗДВИГНИ
МОЙ ОУМЪ КО ОБРАЩЕНІЮ,
ПРИМИ МА КАЮЩАГОСА,
ОУЩЕДРИ КОПИЮЩА:
СОГРЕШИХЪ ТИ, СПСИ,
БЕЗЗАКОННОВАХЪ,
ПОМИЛВИ МА.

КОЛЕСНИЧНИКЪ ИЛИА,
КОЛЕСНИЦЮ ДОБРОДЕТЕЛЕЙ
ВШЕДЪ, ЯКО НА НБСА,
НОШАШЕСА ПРЕВИШЕ
ИНОГДА О ЗЕМНЫХЪ:
СЕГО ОУВЪ ДУШЕ МОА,
ВОСХОДЪ ПОМЫШЛАИ.

Песен 8.

Ирмос: Този, Когото
небесните войнства
прославят и пред Когото
херувимите и серафимите
треперят - Него, всички
същества и творения,
възпявайте, благославяйте
и превъзнасяйте във
всички векове.

Спасителю, помилвай
съгрешилия, събуди моя
ум да се обърне, приеми
мене, каещия се, смил се
над викация: съгреших
пред Тебе - спаси ме,
живях в беззакония -
помилвай ме!

Грабнатият с
колесница Илия се
качи с колесницата на
добродетелите като на
небето и се носеше по-
горе от всичко земно.
Размислай, душо, за
неговото възнасяне.

Йорданаова стръла
пёрвѣе, мѣлѡтѣю
нѣлѣнною ѣлѣссѣемъ,
стѣ сѡдѡ ѣ сѡдѡ: тѣ
же, ѣ дѡшѣ моѣ,
сеѣ не причастѣласѣ
ѣсѣ блѣгодѣти за
невоздержанѣе.

Елѣссѣей нѡгдѣ прѣемъ
мѣлѡтъ нѣлѣнѡ, прѣѣтъ
сѡгѡвѡвѡ блѣгодѣтъ ѡ блѣ:
тѣ же ѣ дѡшѣ моѣ,
сеѣ не причастѣласѣ
ѣсѣ блѣгодѣти за
невоздержанѣе.

Сѡманѣтѣда нѡгдѣ
прѣведнаго оѡчредѣ, ѣ
дѡшѣ, нрѣкомъ блѣгѣмъ:
тѣ же не ввела ѣсѣ
вѣ дѡмъ, ни стрѣнна,
ни пѡтѣника. тѣѣже
чертѡга нѣзрѣнешисѣ
вѡнъ, рыдѣющѣи.

В древност Елисей
раздели струите на
Йордан на две с кожуха
на Илия: а ти, душо
моя, не си получила тая
благодат заради своего
невъздържание.

В стари времена като
прие кожуха на Илия,
Елисей се сдобѣ с
двойна благодат от
Господа; а ти, душо
моя, не си получила тая
благодат заради своего
невъздържание.

В древност
соманѣянката
добрѡсърдечно угости
праведника, а ти, душо,
не си приела в своя дом
нѣто странник, нѣто
пѣтѣник, поради което
ще бъдѣш изхвѣрлена
от брачѣния чертѡг в
ридѣние.

Гѣзіевъ подражала єси
окаѣннаѧ рѣзѣмъ
сквѣрный всегда дѣше,
єгѡже сребролюбїе ѡложи
поне на старость:
бѣгай геенския
огнѧ, ѡстѣпѣвши
слабыхъ твоихъ.

Ты озин дѣше
порековѣвши, сегѡ
прокаженїе въ себѣ
стѣжала єси свѣдо:
взмѣстнаѧ бо мыслиши,
везакѡннаѧ же дѣеши:
ѡстѣви ѡже ѡмаши, ѡ
притецѣи къ покаѣнїю.

Ниневїтѧны дѣше слышала
єси кающыяся бѣ,
вретницемъ ѡ пепеломъ,
єныхъ не подражала
єси: но ѡвѣлаєши єси
слабѣша всѣхъ, прежде
закѡна, ѡ по законѣ
прегрѣшѣвшихъ.

Ти, окаяна душо,
всякога си подражавала
на нечистия нрав на
Гезий; отречи се от
неговото сребролюбие
поне на старост,
побегни от геенския
огън, като отстъпиш от
злите си дела.

След като подражава на
Озия, ти, душо, двойно
бе покрита с проказата
му, защото мислиш за
непристойни неща и
вършиш беззакония.
Захвърли онова, което
имаш, и бързай към
покаяние.

За ниневийците, каещи
се пред Бога във
вретнице и пепел, душо,
ти си слушала, ала не им
подражаваше, но стана
по-извратена от всички,
сгрешили преди Закона
и след Закона.

Вз рѡвѣ влѣта слышала
ѣснѣ іеремію дѡшѣ,
града сѡнѣ рыдѣньми
вопѣюща, ѣ слѣзѣ ѣщѣща,
подражѣй сегѡ плачѣбноѣ
житѣіѣ ѣ спѣсѣнса.

Іѡна вз дѣрсісѣ повѣжѣ,
проразѡмѣвѣ ѡбращѣніѣ
нѣнѣвѣтѣнѡвѣ, разѡмѣ
во ѣкѡ прѡрокѣ бѣжѣ
вѣлѣгѡвѣтрѡбіѣ: тѣмѣже
ревновѣше прѡрѡчѣствѣ
не солгѣтисѣ.

Данѣила вз рѡвѣ слышала
ѣснѣ, кѣкѡ заградѣ ѡустѣ,
ѡ дѡшѣ свѣрѣй: ѡувѣдѣла
ѣснѣ, кѣкѡ ѡтроцы ѣже
ѡ азѣрѣн, погасѣша вѣрою
пѣщнѣ пламѣнь горѣщѣй.

Душо, ти си слушала,
как Йеремия викал в
нечистия трап към град
Сион и просил съззи.
Подражавай на неговия
плачевен живот и ще се
спасиш.

Към Тарс побягна Йона,
след като предвиди
обръщането на
ниневийците, защото
знаеше като пророк как
милостив е Бог и бе
усърден пророчеството
му да не се яви лъжливо.

Ти слушала си, душо,
как Даниил в трапа
затворил устата на
зверовете; ти узна как
Азария с момците, чрез
вяра угасиха жаркия
пламък на пещта.

ВѢТХАГѠ ЗАВѢТА ВЪЛ
ПРІВЕДОУХЪ ТНѢ ДУШЕ,
КЪ ПОДОБИЮ, ПОДРАЖАЙ
ПРАВЕДНЫХЪ БГОЛЮБИВАМЪ
ДѢЛНИА, ИЗБѢГНИ ЖЕ
ПЛКН ЛВКАВЫХЪ ГРЕХѠВЪ.

Правосѣде спсе помилуй,
и избави мѧ отъ огня,
и прецениа, еже
имамъ на судѣ
праведно претерпѣти:
слави ми прежде
конца, добродѣтелию
и поканиемъ.

Иакъ разбойникъ вопиоу
ти: помани мѧ. Иакъ
петръ плачу горце:
слави ми спсе. зову
иакъ мытарь: слезю
иакъ влдица. приими
моє рыданіе, икоже
иногда хананійно.

Всичко от Стария
завет аз, душо, ти
представих като
пример: подражавай на
боголюбивите дела на
праведниците и бягай
от греховете на лукавите
човеци.

Правосѣдни Спасителю,
помилвай ме и ме
избави от огъня, и
от заплахата, която
справедливо трябва
да претърпя на Съда.
Облекчи ме преди
края, като ми дадеш
добродетел и покаяние.

Като разбойника викам
към Тебе: „Спомни си
за мене!“ Като Петър
плача горчиво: „Прости
ми, Спасителю!“, като
митаря стена; като
блудницата проливам
сълзи; приеми моето
ридание, както прие на
хананейката.

ГНОЕ́НИЕ, СП́СЕ, И́ЦѢЛѢН
СМИРѢННЫѢ МОЕѢ ДУШѢ:
Е́ДИНЕ ВРАЧѢ, ПЛА́СТЫРЬ
МНѢ НАЛОЖИ, И́ Е́ЛЕЙ И́
ВІНО, ДѢЛА́ ПОКА́НИѢ,
ОУ́МНЛѢНІЕ СО СЛЕЗА́МИ.

ХАНАНЕ́Ю И́ Я́ЗЫ ПОДРАЖА́Ѣ,
ПОМІ́ЛѢИ МѢ, ВОПІ́Ю, СП́СЕ
ДѢДОВЪ: КАСА́ЮСѢ КРА́Ѣ
РІ́ЗЫ, Я́КЪ КРОВОТО́ЧИВАѢ:
ПЛА́ЧѢ, Я́КЪ МА́РТА И́
МА́РІА НАД ЛАЗАРЕМЪ.

СЛЕ́ЗНЮ СП́СЕ СТКЛА́ННИЦѢ,
Я́КЪ МЫ́РО И́СТОЩАВА́Ѣ
НА ГЛАВѢ, ЗОВѢ ТИ Я́КОЖЕ
ВЛѢДНИ́ЦА, МЛѢ́ТИ И́ЩѢШАѢ,
МОЛЬБѢ́ ПРИНОШѢ, И́
ОУ́СТАВЛѢНІЕ ПРОШѢ́ ПРІ́АТНИ.

Изцели, Спасителю,
гноенето на моята
смирена душа;
Единствен Лекарю,
наложи ми пластир,
елей и вино - дела на
покаяние и умиление
със съзи.

На хананейката
подражавам и
викам към Сина
Давидов: "Помилвай
ме!" Допирам се до
Неговата дреха като
жената, страдаща от
кръвотечение; плача,
както Марта и Мария
над Лазаря.

Изливайки до дъно
стъкленицата със съзи,
както блудницата - върху
главата Ти съда с миро,
към Тебе викам като
нея, дирещата милост,
принасям Ти молба и
прося да получа прошка!

Ище и никтоже, якоже
аз согрѣшихъ тебеѣ,
но оубаже приими и
мене, благоутробне еписе,
страхомъ кающася,
и любовію зовѣща:
согрѣшихъ тебеѣ единому:
помилуй мя мѣтвѣ.

Пощади еписе твоѣ
созданіе, и взыщи яко
пастырь погнѣшее,
предварѣи заблѣждаго,
воухити ѿ волка,
сотвори мя овча на
паствѣ твоихъ овечъ.

Егда судиѣ еси еси яко
благоутробенъ, и покажеши
страшную славу твою еписе:
ѿ каковыи страхъ тогда!
пѣши горѣщей, вѣѣмъ
воущымся нестерпимаго
суднща твоего.

Макар и никой да не
е грѣшил предъ Тебе
като мен, но приими
и мен, Спасителю
добросърдечен: със
страх се кая и с любов
зова: „Предъ Теб
едничкия аз съгрѣшихъ,
помилвай ме, о,
Милостивий!“

Пощади, Спасителю,
сзданието Си, като
Пастир погиналия
потърси, предъ
заблудения побързай,
от волка го изтръгни,
стори и мен овца на
пасбището сред овцете
Твои!

Когато, о, Съдия, Ти
седнеш като милосърд
и страшната Си слава,
Спасителю, явиш: о,
колко страшно ще
е! - пещта пламти,
всички са в страх предъ
неподкупното Твое
сѣдилище.

Запѣвъ: Прѣвнаѧ мѧти
маріе, молѧ бѣга ѡ насѧ.

Прѣвѣнѣй: Свѣта
незаходѧмагѡ мѣн,
тѧ просвѣтѣнѣши, ѡ
ѡмрачѣнѧ страсѣй
разрѣши. тѣмже вшѣдши
въ дѣловнѡю бѣгодѧть,
просвѣтѣнѣ маріе, тѧ
вѣрнѡ восхвалѧющыѧ.

Запѣвъ: Прѣвнаѧ мѧти
маріе, молѧ бѣга ѡ насѧ.

Марін: Чѡдо ново видѣвъ,
оужасѧшеѧ вѣсѣтвеннѡй
въ тебѣ коѡстннѡ мѧти
зосѧма: ѧггѧ бо зрѧше
во плѡти, ѧ оужасомѧ
вѣсь ѧсполнѧшеѧ,
хрѣтѧ полѧ во вѣки.

Запѣвъ: Прѣвѣнѣ ѡтче
андрѣе, молѧ бѣга ѡ насѧ.

Преподобна майко
Марийо, моли Бога за
нас!

Майката на
незалязващата Светлина
те просвети и от
тъмата те освободи на
страстите; затуй, след
като влезе в благодатта
духовна, о, Марио,
теб вярно хвалещите
просвети!

Преподобна майко
Марийо, моли Бога за
нас!

Видял туй ново чудо, в
благоговеен страх пред
тебе, майко, стоеше
божественият Зосима,
понеже ангел в плът
той виждаше и от
боязън цял бе завладян,
възпявайки Христа во
веки.

Преподобни отче
Андрее, моли Бога за
нас!

Андрѣю: Іѣкѡ дерзновѣніе
нмѡй ко гдѣ, андрѣе
крѣтскій чѣтнѡ похвалѡ,
молѡ, молѣнѡ разрѣшеніе
ѡ оубѡ беззаконїѡ
нѣнѣ ѡврѣстї мнѣ
молїтвѡми твоїми,
іѣкѡ покаѣнїѡ оучїтель,
н преподѡбнѡх слава.

Бл҃гословїмъ оца, н
сїна, н сѣгаго дѣа, гдѣ.

Тр҃ченъ: Безначальне
оце, сїе совезначальне,
оубѡшїтелю бл҃гїи,
дше правый: слова
бжїѡ родїтелю, оца
безначальна слова, дше
живый н зїждай, тр҃це
едїнице помїлуй мѡ.

И нѣнѣ н прїснѡ н во
вѣки вѣкѡвѡх, амїнь.

Моля те, Андрее
Критски, драгоценна
славо, понеже имаш
дръзновение пред
Господа, като учител
на покаяние и слава на
преподобните моли се,
та по твоите молитви
да ми се снемат сега
оковите на беззаконията
ми.

Да благословим Отца
и Сина, и Светия Дух -
Господа!

Слава: Безначални Отче,
събезначални Сине,
Утешителю благ, Дух
на правдата, Родителю
на Словото, Слово
на безначалния Отец,
Дух жив и съзидаващ,
Троице Единице,
помилуй ме!

И сега, и винаги и во
веки веков, амин.

Бѣгородиченъ: **И**ко ѿ
ѿвращенїа червленїцы
пречїтаа, оумнаа
багрнїца емануїлева,
внѣтрѣ во чрѣвѣ
твоѣмъ плоть исткаа:
тѣмже вѣѣ воистиннѣ
тѣа почитаемъ.

Хвалїмъ, бѣгословїмъ,
покланяемъ гдѣи,
поюще и превозносѣще
во всѣ вѣки.

И пакї ирмосъ: **Б**гѣже
вѣннства нѣнаа
славлѣтъ, и трепещѣтъ
херувїмїи и серафїмїи,
всѣко дыханїе и тварь,
пѣйте, бѣгословїте
и превозносїте
во всѣ вѣки.

Богородичен: Като
от пурпурна коприна,
Пречиста, в Твоята
утроба се изтъка духовна
багреница, плътта
Емануилова и затова
като истинска Божия
Майка те почитаме.

Хвалим, благославяме,
покланяме се на
Господа, като Го
възпяваме и прославяме
през всички векове.

И отново ирмос: Този,
Когото небесните
войнства прославят и
пред Когото херувимите
и серафимите треперят
- Него, всички същества
и творения, възпявайте,
благославяйте и
превъзнасяйте във
всички векове.

Песен на Пресвета Богородица "Честнейшую"

Следва песен девета от
триодните трипеснеци, подир
която започва девета песен на
Великия канон.

ПѢСНЬ 8.

Ирмосъ: Безсеменнаго
зачатїа ржѣтвѣ
несказанное, мѣре
безмѣжныа негнѣненъ
плѣдъ: вѣже во рождѣнїе
ѡбновляеть естество.
тѣмже тѣ всї рѣдн,
ѣкво бѣгоневѣстнѣю мѣре,
православнѣю величаемъ.

Оумъ ѡстрѣпнѣа, тѣло
ѡболѣзнѣа, недѣветъ
дѣхъ, слово иже не може,
житїе оумертвѣнѣа, конѣцъ
при двѣрехъ. тѣмже моа
ѡкааннаа дѣше, что
сотвориши, егда прїидетъ
сѣдѣа испытати твоа;

Иисѣево привѣдохъ
тѣ дѣше, мѣровѣтїе, и
ѡ тогѣо вѣе завѣтнѣе
писанїе, повѣдающе тѣе
праведныа и неправедныа:
ѡ нїхже вторѣа,
ѡ дѣше, подражаа
есн, а не пѣрвыа, вѣ
вѣа согрѣшнѣши.

Песен 9.

Ирмос: Неизказано
е рождество от
безсеменно зачатие;
нетленен е плодът на
несъчетаната с мъж Майка,
защото Божието раждане
обновява естество.
Затова всички родове,
като Богоневестна Майка,
православно Те величаем.

Умът [ми] се покри с рани,
тялото е цяло в болести,
духът боледува, словото
изнемогна, животът
гасне, краят е при вратата:
какво ще правиш, окаяна
моя душо, когато дойде
Съдията да изпита делата
ти?

Представих ти, душо,
Моисеевата книга Битие
и след това цялото
[старо]заветно Писание,
разказващо за праведните
и неправедните. Но ти,
душо моя, не на първите
подражаваше, а на
последните и съгреши
пред Бога.

Законъ изнеможе,
празднуетъ еѹліе,
писаніе же всѣхъ тебе
неврежено бысть,
пророцы изнемогоста,
и всѣ праведное слово:
стрѣпи твои, ѿ души,
оумножишася, не свѣщъ
врачъ исцѣляющемъ тѣ.

Но багъ привождѣ ти
писаніа оуказаніа,
вводѣша тѣ души, ко
оумленію: праведнымъ
оубо поревнѣи, грѣшныхъ
же ѿвращайся, и
оумлѣтви хрѣта мѣтвami
же и пощеньми, и
чистотою, и говѣніемъ.

Хрѣтосъ вочлѣвчиса,
призвѣвъ къ покаанію
разбойники, и блудницы:
душе покаяйся, дверь
ѿверзеса црѣтвѣи оубо,
и предвосхищаютъ е
фарисее и мытари, и
прелюбодѣи кающіи.

Законът изгуби сила,
Евангелието - не
[ти] въздействува, ти
пренебрегна цялото
Писание, пророците и
всяко праведно слово
изнемогнаха пред тебе.
Твоите струеи, душо,
се умножиха, без да има
лекар, който да те изцери.

Привеждам ти [сега]
примери от новозаветното
Писание, душо, които
пробуждат умиление у
тебе: бѣди ревнителка
на праведниците и се
отвърщай от примера
на грешниците, и
умилостивявай Христа с
молитви, пост, чистота и
непорочност.

Христос стана човек и
призова към покаяние
разбойниците и
блудниците. Покай
се, душо; на Царството
вратата вече е отворена
и първи в него влизат
каещи се фарисеи,
митари и прелюбодейци.

Хрѣтосъ во члвчнсмъ,
плотн прѣвщнсмъ
мнѣ, ѡ всѣхъ, ѣлика свѣтъ
ѣстествохъ хотѣнїемъ
нсполнн грѣхъ кромѣ,
подобїе тебѣ, ѡ душѣ,
н ѡбразъ предпоказъ
своегѡ сннзхожденїа.

Хрѣтосъ во лхвѣ спсѣ,
пастыри созвѣ, младенецъ
множество показъ
мученики, старцы
прослави, н старыа
вдовицы, ѡхже не
поревноваа еси душѣ, ни
дѣланїемъ, ни житїю:
но горе тебѣ, внигда
вдѣши сдѣнїа.

Постнвсмъ гдѣ днїи
четырѣдесѣтъ въ пѣстїни,
последнѣ възакъ, показъ
члвччское: душѣ, да
не разлѣнншнсмъ, аще
тебѣ приложнтсѣ
врагъ, млтвѡю же
н постѡмъ ѡ ногъ
твоихъ да ѡбразнѣтсѣ.

Христос стана човек,
стана ми причастен
по плът и доброволно
изпита всичко, което е
свойствено на естеството,
освен греха; с това Той
ти даде, душо, пример
и образец на Своето
снизхождение.

Христос спаси мъдреците,
призова към Себе си
пастирите, от множества
младенци направи
мъченици, прослави
стареца и престарялата
вдовица. На техните дела
и живот, ти, душо, не си
била ревнителка, но горко
ти, когато бъдеш съдена.

Господ пости четирдесет
дни в пустинята и накрая
огадня, като показа
в Себе Си човешкото
естество. Не бъди ленива,
душо, ако врагът се
устреми върху ти, но чрез
молитви и пост да бъде
той отблъснат от нозете
ти.

Хрѣтосъ иꙗкѡшаѡсѡ,
дїаволъ иꙗкѡшаѡсѡ,
показѡа каменїе, да
хлѣби бѣдѡтъ: на
горѣ возведѣ вїдѣти
всѡ царствїа мїра во
мгновѣнїи. оубѡиѡсѡ
Ѧ дѡшѣ, ловленїа,
трезвїсѡ молїсѡ на
всѡкїи часъ бгѡ.

Горлица пѣстынолюбнаѡ,
гласъ вопїющагѡ возгласїи,
хрѣтосъ свѣтїльникъ,
проповѣдѡаи покаѡнїе,
иꙗкѡ беззакѡннаѡ еѡ
иꙗкѡ дїадою. зрї дѡшѣ
моѡ, да не оубѡзнеш
въ беззакѡнныа свѣти,
но ѡблѡвызѡи покаѡнїе.

Въ пѣстынїю вселїсѡ
блгодѡти прѣтеча, и иꙗдѣа
всѡ и самарїа слышавше
течѡхѡ, и иꙗповѣдѡхѡ
грѣхї своѡ, крещѡющесѡ
оубѣрднѡ: иꙗже ты не
подражѡла єїи дѡшѣ.

Христос бе изкушаван,
дяволът Го изкушаваше,
показвайки Му камъните,
за да ги превърне в хляб;
възкачи Го на планината,
за да види в един миг
всички царства на света.
Бой се, душо, от измамата,
бодърствай и се моли на
Бога всеки час.

Гургулицата, обичаща
пустинята, гласът на
викация, Христовият
светилник викаше и
проповядваше покаяние, а
Ирод с Иродиана тънеха
в беззакония. Гледай,
душо моя, да не паднеш в
примката на беззаконието,
но възлюби покаянието.

В пустинята живееше
Предтечата на благодатта
и всички юдеи и самаряни,
щом чуха, се стичаха да
изповядват греховете си и
се кръщаваха усърдно. На
тях, обаче, ти, душо, не си
подражавала.

Бра́къ оубо чѣстнѣй, и
ло́же несквѣрно: ѿвоѡ во
хрѣтосѣх прѣжде бл҃гословѣ,
плѣтїю їадѣй, и вх
кѣнѣ же на бра́цѣ вѣдѣ
вх вѣно совершѣа, и
показѣа пѣрвое чѣдо: да
ты ѣзменѣшиа ѿ дѣшѣ.

Разслабленнаго ст҃агнѣ
хрѣтосѣх, ѿдрѣх взѣмша, и
їношѣ оумѣрша воздѣвѣже,
вдовѣче рождѣнїе, и
ѿбѣтничѣ ѿтрока, и
самарѣнѣнѣ їавѣа,
вх дѣѣ слѣжѣвѣ тебѣ,
дѣшѣ предѣжнѣкопнѣа.

Кровоточѣвѣю ѣсѣѣлѣ
прикосновѣнїемѣх кра́а
рѣзна гдѣ: прокажѣннѣа
ѿчѣсти: слѣпѣа и
хрѣмѣах просѣѣтѣнѣвѣ,
ѣспрѣви: глѣхѣа же и
нѣѣмѣа, и ннѣащѣа ннѣзѣ
ѣсѣѣлѣ слѣвомѣх: да ты
ѣпѣѣшиа ѿка́ннаа дѣшѣ.

Бракът е почтен и ложето
му - непорочно, защото
Христос ги благослови,
като на брака в Кана яде
по плът храна и превърна
водата във вино, и с това
яви първото Си чудо, та ти,
душо, да се измениш.

Христос стегна
разслабения, който взе
своя одър, Той възкреси
умрелия момък, сина на
вдовицата, изцери слугата
на стотника и, като се
откри на самарянката,
изобрази за тебе, душе,
служенето на Бога с дух.

Господ изцери
кръвоточивата чрез
допирането ѳ до края
на дрехата Му, очисти
прокажените, на слепите
възвърна светлината,
сакатите изправи, глухите,
немите и прегърбените
изцери с една дума, за да се
спасиш ти, окаяна душе.

Недѣги ѱцѣлѣа, нѣшымы
бл҃говѣстковаше, хр҃тосъ
слово, врѣдныа оубрачевѣа,
съ мытарѣнѣ идѣше, со
грѣшникѣ бесѣдоваше,
іаіровы дщере дѣшѣ
предѣмершѣю возвратѣ
ѡсѣзѣніемъ рѣкѣ.

Мытарѣ сп҃сѣшесѣ,
нѣ блѣдница
цѣломѣдрствоваше,
нѣ фарісеѣн хвалѣсѣ
ѡсѣждѣшесѣ: Ѡвѣ оубѣ,
ѡчнстѣн мѣ: Ѡва же,
помнѣшѣ мѣ. сѣн же
велнчѣшесѣ вопіѣ: вѣже,
бл҃годарю тѣ: нѣ прѣчыа
безѣмныа глагѣлы.

Закхѣѣ мытарѣ вѣ, но
ѡбѣче сп҃сѣшесѣ, нѣ фарісеѣн
сѣмѣнѣ соблажнѣшесѣ,
нѣ блѣдница прѣимѣше
ѡстѣвнѣтельнаа
разрѣшѣніѣ, ѡ нѣмѣщагѣ
крѣпѣстѣ ѡстѣвлѣти
грѣхѣн: ѡже дѣшѣ
потѣшнѣа подражѣти.

Като изцеляваше
болестите, Христос - Бог
Слово, благовестеше на
сиромасите, Той излекува
сакатите, с митарите ядеше,
с грешните беседваше
и чрез допиране с рѣка
възвѣрна на Яировата
дѣщеря душата, която вече
беше я напუსнала.

Митарят се спасяваше,
блѣдницата живееше
цѣломѣдрено, а
самохвалният фарисей
бе осѣден, защото
първият викаше: „Бѣди
милостив кѣм мене“,
втората: „Помилвай
ме!“, а фарисеят себе си
възвеличаваше, говорейки:
„Боже, благодаря Ти...“ и
други безумни думи.

Закхей беше митар, но се
спаси; Симон Фарисей се
сѣблазни, а блѣдницата
получи пълно опрощение
от Онзи, Който има власт
да прощава греховете - на
нея, душо, побѣрзай да
подражаваш.

Блѣдніцѣ, ѿ окаянна
дѣшѣ моѣ, не порекновѣла
ѣси, ꙗже прїимши мѣра
ѣлабѣстрѣ, со слезѣми
мѣзашѣ нѣзѣ спѣсѣнѣ,
ѡтрѣ же власѣ дрѣвнихѣ
согрѣшѣніи рѣкописѣніи
раздирѣющаго ѣѣ.

Грѣды, ꙗже даде
хрѣтѣсѣ блѣговѣстїи, дѣшѣ
моѣ, оубѣдала ѣси,
какѡ прокляти бѣша.
оубѣдѣла оубѣдѣнїи, да
не вѣдѣши ꙗкоже ѿны,
ꙗже содомляномѣ
вѣко оубѣдѣнѣ,
даже до ꙗда ѡсѣдѣ.

Да не горѣла ѿ
дѣшѣ моѣ, ꙗвѣшиѣ
ѡчѣнїемѣ хананїи
вѣрѣ слѣшавѣша, ѣже
дѣшѣ слѣвомѣ бѣимѣ
нѣцѣлїиѣ: снѣ дѣвѣ,
спѣн ꙗ менѣ, воззѣн
нѣз глѣбниѣ сѣрдѣца,
ꙗкоже ѿна хрѣтѣ.

Не си проявила ревност,
о, моя окаяна душо, като
блудницата, която взе
съда с мирото, със съзри
помазваше и с косите
си отриваше нозете на
Спасителя, Който разкъса
свитъка с греховете ѣ.

Ти знаеш, душо моя, как
бяха проклетѣ градовете,
на които Христос даде
благата вѣст: бой се от тоя
пример, да не пострадаш
като тях, които Владиката
сравни със содомляните и
ти осѣди на ад.

Недей изпада в още по-
голяма мѣка, о, душо
моя, чрез отчаянїето, но
като си слушала за вѣрата
на хананейката, чиято
дѣщеря бе излекувана
чрез Божието слово, и
ти извикай от дѣн сѣрце:
„Сине Давидов, спаси
и мен!“ - тѣй както тя
зѣвѣше към Христа.

Оумлрдисѧ спси мѧ,
снѧ дѣдовѧ помилуй,
вѣснѣющыѧ слѡвомѧ
исцѣлѣивый, гласѧ же
блговѣтрѡбный ѡкѡ
разбойникѡ мнѣ рцы:
аминь глаголю тебѣ,
со мною будѣши въ
рай, егда приндѡ
во славѣ мойнѣ.

Разбойникѧ ѡглаголоваше
тѧ, разбойникѧ
бгословаше тѧ, ѡба во
на крѣтѣ скисахѧ: но
ѡ блговѣтрѡбне, ѡкѡ
вѣрномѡ разбойникѡ
твоемѡ, познавшемѡ тѧ
бга, и мнѣ ѡверзи двѣрь
славнагѡ црѣтвѣѧ твоегѡ.

Тварь содрогашесѧ
распинаема тѧ видѣши,
гѡры и камениѧ
страхомѧ распадохесѧ,
и землѧ сотрясашесѧ,
и адѧ ѡбнажашесѧ, и
сомрачашесѧ свѣтъѧ
во дни, зрѧ тебѣ иисѣ
пригвождѣна ко крѣстѡ.

Давидов Сине,
милостив бѣди, спаси
ме и помилвай ме Ти,
Който бесноватия със
слово изцели! С глас
милосърден, като на
разбойника, кажи и на
мене: „Истина ти казвам,
с Мен ще будѣши въ рай,
когато дойда въ славата Си!“

Единият разбойник
хулеше Те, а другият
наричаше Те Бог, [макар]
и двамата на кръста
покрай Тебе да висяха;
но, о, Милосърдний, като
на верния Ти разбойник,
който позна Те като Бог, и
на мене отвори вратите на
славното Си царство!

Потръпваше творението,
докле Те гледаше
разпънат, раздаха се
планини и камъни от
страх, земята се тресеше
с тях и адът опустяваше,
а светлината дневна
сливаше се с мрака, докле
Те гледаше, Иисусе,
прикован на Кръста!

Досто́йныхъ пока́нїа
плодо́въ не ѿста́жи
ѿ мене: ꙗ́ко крѣ́пость
моѧ во мнѣ́ ѡсѡбѣ́,
сѣрдце́ мнѣ́ да́рѡи прїснѡ
сокрѡше́нное, нищета́ же
дѣ́ловнѡ, да сїѧ́ тебѣ́
принесѹ́, ꙗ́ко прїа́тнѡ
же́ртвѹ́, ѣди́не спсе́.

Свѣдѣ́ мой, ѿ вѣ́дче́ мой,
хотѧ́ ꙗ́ки прїи́ти
со а́гглы, свѣ́дѣти́ мїръ
всемѹ́, мѡ́лїтвнымъ
твои́мъ ѡ́комъ тогда́
вїдѣ́въ мѧ́, пощади́
ѿ оу́щедри́ мѧ́ ꙗ́ко,
ꙗ́че всѧ́каго́ ѣсте́ства́
человѣ́ча согрѣ́шивша́.

Запѣ́въ: Прѣ́внаѧ́ ма́ти
ма́ріе, моли́ бѣ́га ѡ́ насъ.

Достойни плодове
на покаяние недей
от мен да търсиш,
защото силата ми
пресъхна; сърце навеки
дай ми съкрушено, с
духовна нищета, та тях,
Спасителю единствен,
да Ти принасям като
приятна жертва!

Съдия мой и
Сърцеведец мой! Ти пак
ще дойдеш с ангелите
да съдиш мирозданието
цяло; тогава щом ме
видиш с милосърден
взор, о, Иисусе, пощади
ме и смили се над мене,
който в греха надминах
цялото човешко
естество.

Преподобна майко
Марийо, моли Бога за
нас!

Прѣвѣѣй: Оуднвѣла
ѣсн всѣхъ стрѣннымъ
житіемъ твоимъ,
ѣггловъ чины, и
человѣковъ соборы,
невещественно
поживши, и ѣстество
прешедши: ѣмже,
ѣкво невещественна
ногама вшедши маріе,
іорданъ прешла ѣсн.

Запѣвъ: Прѣвнаѣ мѣти
маріе, молн вѣга ѡ насъ.

Маріи: Оумилостиви
создателя ѡ хвалѣщихъ
тѣ, прѣвнаѣ мѣти,
и збавитиѣ ѡсловленій
и скорбей ѡкрестъ
нападающихъ: да
избавишиѣ ѡ напастей,
возвеличимъ непрестанно
прославляшаго тѣ гдѣ.

С необычайното си
житие ти всички удиви:
и ангелските множества
и сборите човешки,
като живя безплатно и
надмогна естеството, - с
такова житие, Марийо,
като с нозе безплатни
ти стъпи върху река
Йордан и прекоси я.

Преподобна майко
Марийо, моли Бога за
нас!

Склони към милост
нашия Създател,
преподобна майко, над
хвалещите те: да ни
избави от злострадания
и скърби, връхлитащи
ни отвсякъде, та като се
спасим от напастите, да
величаем непрестанно
Господа, Който те е
прославил.

Запѣвъ: Прѣбне Ѹтче
Андрее, моли Бога ѡ насъ.

Андрѣю: Андрее честный,
и Ѹтче преблженнейшій,
пастырю критскій, не
престай моляся ѡ
воспѣвающихъ тѣ:
да избавимся вси
гнѣва и скорби, и
тлѣнїа, и прегрѣшенїй
безмѣрныхъ, чтвѣшн
твою памать вѣрнъ.

Слава, трѣченъ: Трѣце
ѣдиносѣннаа, ѣдинце
трїипостааа, тѣ
воспѣваемъ, оца
славяще, сїа величяюще,
и дхѣ поклоняющеся,
ѣдиномъ естество
воистиннѣ бгѣ, жїзни
же, и живящемъ
црствѣ безконечномъ.

Преподобни отче
Андрее, моли Бога за
нас!

Андрее досточтими,
отче преблажени,
пастырю Критски!
Не преставай да се
молиш за ония, които
те възпяват, та да се
избавим от всеки
гняв, скрѣб, гибел и
прегрешения ние, които
искрено почитаме твоята
памет.

Слава: Възпяваме Те
Единосѣнна Троице,
Триипостасна Единице,
като славим Отца,
величаем Сина и се
покланяме на Духа -
наистина една Природа,
Бог, Живот и Живеещ,
безкраино Царство.

И нынѣ, вѣтородиченъ:

Градъ твоѣ сохрани
вѣгородительнице пречитаѣ,
въ тебѣ бо сѣи вѣрнѣ
царствуй, въ тебѣ и
оутверждаеца, и тобою
повѣждаѣи, повѣждаеца
всѣкое искишеніе, и
плѣнаеца ратники, и
проходитца послышаніе.

И ѡбъ ирмосъ:

Безсѣмennaгѡ зачатїа
рѣткѡ неказанное, мѣре
безмѣжныа негнѣненъ
плѡдъ: вѣже бо рождѣніе
ѡбновляеца естество.
тѣмже тѣ всѣ роди,
ѡкѡ вѣгоневѣстнѡю мѣрѣ,
православенѡ величаемъ.



И сега: Пречиста

Богородителко! Пази Твоя
град, защото чрез Тебе
той с вяра царува, пак
в Тебе се и утвърждава;
и побеждавайки чрез
Тебе, той надмогва всяко
изкушение, пленява
воюващите [срещу него]
и управлява подвластните
му.

И веднага ирмосъ:

Неизказано е рождеството
от безсеменно зачатие;
нетленен е плодът на
несъчетаната с мъж Майка,
защото Божието раждане
обновява естеството.
Затова всички родове,
като Богоневестна Майка,
православно Те величаем.

